

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXV. 1927.

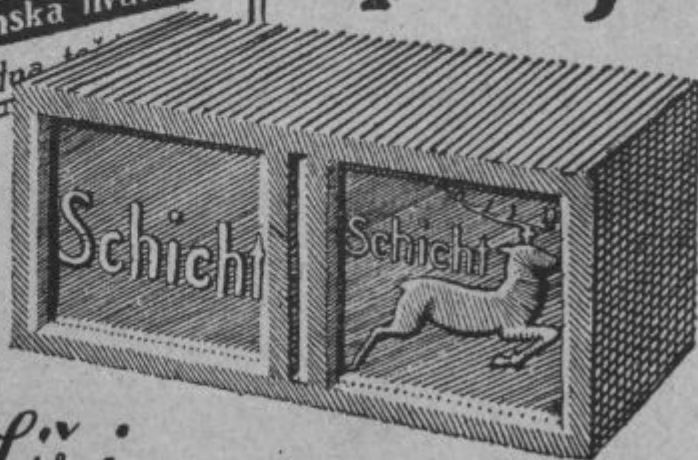
ŠT. 9. SEPTEMBER.

Schichtov

način
pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Koledar Apostolstva molitve za september 1927.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Priznavanje zakonite oblasti.

Mesečni zaščitnik: Bl. Peter Klaver (9.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			ljubl. šk.	lavant. šk.
1 Četrtek	Egidij op.	Slovenski redovniki in samostani	Besnica	Šv. Florjan
2 Petek	*Stefan kr.	Zadoščenje presv. Srcu Jez.	Ljublj. sv. Jak.	Žitale
3 Sobota	Mansuet š.	Zadeve slovenskih škofov	Črmošnjice	Sv. Rok
4 Nedelja	15. p. Roz. d.	Družine posvečene S. J.	Slavina	Stoperca
5 Poned.	Lavrencij Just.	Katol. izobraževalna društva	Vreme	Vuzenica
6 Torek	Caharija pr.	Slovinci(ke) v tujni	Kranjska gora	"
7 Sreda	Regina d. m.	Dolgoletni bolniki	Mokronog	Trbonje
8 Četrtek	Roj. Mar.	Marijine družbe	Cerknica	Ribnica
9 Petek	Peter Kl. m. z.	Afriški misijoni	Homec	"
10 Sobota	Nikolaj Tol. sp.	Papežev vzhodni zavod	Polšnik	Sv. Anton Poh.
11 Nedelja	14. p. Prot. m.	Dobri narodni voditelji	Primskovo	Vuhred
12 Poned.	Ime Mar.	Verska vzgoja mladine	Vel. Lašče	Sv. Primož
13 Torek	Nolburga d.	Posli, hlapci in dekle	Boštanj	Zavrče
14 Sreda	Pov. sv. Križa	Poniž. sovraž. Cerkve	Šv. Križ Kost.	"
15 Četrtek	Mali B. 7 žal.	Češčenje Ž. M. B.	Šmarje	S. Barbara Hal.
16 Petek	Ljudmila kr.	Sv. Cerkev v Mehiki	Polh. Gradec	Leskovec
17 Sobota	Rane sv. Fr.	Franciškan. Tretji red	Št. Lambert	Sv. Trojica
18 Nedelja	15. p. Jož. Kup.	Katoliško časopisje	S. Planina	S. Vid Ptuj
19 Poned.	Januarij m.	Radi vere preganjani	Križe	Škale
20 Torek	Evstahij m.	Duhovski naraščaj	Svibno	"
21 Sreda	† Kv. Matej ap.	Redovniški poklici	Brunice	S. Martin Šal.
22 Četrtek	Tomaž Vil. š.	Katoliški znanstveniki	Hrasije	Št. Janž p. Vel.
23 Petek	† Kv. Lin p.	Zadeve sv. Očeta	Kostrivnica	Št. Ilj Vel.
24 Sobota	† Kv. Mar. r. J.	Misijonarji	Repnje	Šoštanj
25 Nedelja	16. p. Kam. m.	Krivoverci in odpadniki	Vinica	Šoštanj
26 Poned.	Ciprijan m.	Naročniki dobrih listov	Bevke	Oor. Ponikva
27 Torek	Kozma in Dam.	Dom duhovnih vaj	Krka	Bele Vode
28 Sreda	Vaclav kr	Narodni mir in edinost	Slična	Oor. Lendava
29 Četrtek	Mihael nadang.	Katoličani v Rusiji	Poljane n. Š. L.	Zavodnje
30 Petek	Terezija Det. J.	Duhovniki. Ta mesec umrl	Trzin	Laško

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

PROŠNJE.

L. H. priporoča v molitev † očeta in dober namen. — T. B. se priporoča Jezusovemu in Mar. Srcu in sv. Antonu za pravi poklic in za pravo spoznanje grehov. (Poslanih 10 lir [ne 5 — kakor omenjeno v pismu] smo obrnili v prid listu. Če drugače, naj se naznani.) Op. ured. Neimenovana iz M. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu, brezmadežni Mariji, sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. za spreobrnjenje očeta, za družinski mir in dosego redovnega poklica. (10 Din za tisk.) — M. P. priporoča božji pomoči sebe in družino za dosego raznih namenov. Prav tako izroča božjemu varstvu in blagoslovu družino J. P. pri V. — T. S. prosi presv. Srce J., sv. Tereziko in † Don Boska za pošteno službo, za zdravje in pomoč v stiski.

V molitev se priporoča družbenica Alojzija Stante, ki je umrla v ljubljanski bolnici ob operaciji. — Neimenovana mati priporoča svojega sina, ki je na slabih potih, priprošnji svetnikov in svetnic božjih za milost spreobrnjenja.

ZAHVALE.

M. M. se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za večkratno uslišanje. — Družbenka iz Pišec se zahva-

ljuje presv. Srcu Jez., Mariji Devici in sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu in sv. Valentinu za uslišane prošnje po večkratni devetdnevnicji ter za ozdravljenje v hudi boleznii na živcih in krvavenju. — M. K. izreka zahvalo presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu in sv. Tereziji Det. J. za srečno prestopno operacijo in za zdravje. (20 Din za revnega novomašnika.) — A. D. iz Št. Pavla se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Tereziji Det. J. in † škofu Slomšku za ozdravljenje v težki boleznii brez operacije. — M. P. se zahvaljuje, da so bile uslišane njene prošnje po molitvi vseh dobrih molivcev. — Mar. družbenka (Šmarje pri Jelšah) se zahvaljuje, da je bila po priporočilu v molitev rešena velike stiske in nesreče. — Ana D. iz G. se zahvaljuje naši ljubi Gospe, sv. Tereziji Det. J., sv. Jožefu in dušam v vicah za uslišanje. (10 Din za misijone.) — M. V. Dole pri Litiji se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Antonu in sv. Tereziji Det. J. za pomoč pri živini. — Marija Kalan se prisrčno zahvaljuje Materi božji, sv. Tereziji Det. Jez. za ozdravljenje dolge bolezni.

Jožefa Z. iz Svibna se zahvaljuje žalostni Materi božji za ozdravljenje bolne matere. — Neka oseba iz Semiča se zahvaljuje Materi božji in sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje bolne sestre.

GOVORILNICA.

M. P. v G. O tem vprašanju naravnost zlasti na leci ni lahko govoriti. Pri nas do novejšega časa tudi ni bilo tako potrebno. Toda bliža se bela smrt in zdi se, da je po vojski te kuge vedno več. Najhujše pa je, da ljudje, ki se izogibljejo božje besede in čitanja dobrih časopisov, omejevanja porodov ne smatrajo za tako grešno ter ne vedo ali pa ne marajo vedeti, da je tako ravnanje zelo grešno, ker nasprotuje božji naredbi in prvemu namenu zakonske zveze. Cerkevni zakonik (Can. 1013, § 1.) pravi: »Prvi namen zakona je rojenje in vzgoja otrok; drugi namen je pa medsebojno podpiranje in pomoček zoper poželjivost.« — Izkušnja uči, da se v tej stvari tem več greši, čim bolj se svet odtujače verji in Cerkvi. Zato velja tudi tu: Nazaj h Kristus! —

K. P. p. Vitanje. Vaši pomisleki nič ne ovirajo, da bi ne mogli biti v Marijini družbi. S pomočjo nebeške Matere in pogostnega sv. obhajila boste vztrajali v boju zoper grešnost. — Pripadnost h kongregaciji ni okoliščina, ki bi izpreminjala vrsto grehov.

DOBRE KNJIGE.

Izšle so nove evharistične skladbe z naslovom: »Pridite, molimo!« Zbirka obsega 10 blagoslovnih pesmi in dve na čast presv. Srcu Jezusovemu — za mešani zbor. Založila jih je S. M. Alakok Ekel iz kongregacije sester-križaric. Založila Jugoslov. knjigarna v Ljubljani. 1927. Partitura z ovitkom stane 24 Din, glasovi po 5 Din.

Ta na lepem papirju v folio-formatu, skoraj v potratni obliki sestavljena zbirka nudi prav porabne pesmi. Lahke so, domače, blagolglasne. Ni ga organista in ni ga zbora, ki bi jih ne zmožel. Brez dvoma se bo večina teh skladbic udomačila. Zadnja (št. 12 : Sv. Reš. Telo) uhaja skoraj malo na posvetno. Splošno pa to novo zbirko lahko priporočimo, četudi se ne vzpenja na višine časovne glasbe.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poročstvu i. t. d.

Najboljši šivalni in pletilni stroj

Je edino GRITZNER in ADLER za dom, obrt in industrijo v vseh opremah. Istotam švicarski pletilni stroj DUBIED

Pouk v vезenju brezplačen. Večletna garancija. Nizke cene, tudi na obroke.

Priložnostna darila.

IOSIP PETELINC,
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

DVE TRGOVINI v isti hiši ima na Starem trgu šte. 2

(Na obeh vogalih)

Josip Olup

kjer dobite vedno največjo izbero moških in otroških oblek in klobakov in vseh vrst perila po najnižji ceni.

Kje se najbolje kupi, je brez dvoma znano!

Glede dobre kakovosti in res nizkih cen

pri

IGN. ŽARGI

Ljubljana, Sv. Petra cesta

kjer se priporoča cenj. odjemalcem velika izbira nogavic, rokavic, raznih površnih jopic ter razno moško, damsko in otroško perilo, kravate i. t. d. i. t. d.

Velika izbira potrebščin za krojače in šivilje

Ilustrirani „Slovenec“

letnikov 1925. in 1926. se še dobi vezan (80 Din) in nevezan (50 Din). — Naročila sprejema

Uprava „Slovenca“ Ljubljana.

J. NEŠKUDLA

tvornica cerkvenih paramentov, zastav in orodja,

Ljubljana, Sv. Petra cesta 25

Priporoča častiti duhovščini nabavo vseh cerkvenih in društvenih potrebščin, kot n. pr., mašne plašče, pluviale, cerkvene in društvene zastave, kelihe, ciborije, monstrance, kipe, križeve pote, itd., v vsakovrstni izdelavi in ceni. Mašni plašči že od Din 825— dalje. — Stare cerkvene obleke popravljam strokovnjaško. Zahtevano blago se Vam pošlje franko na ogled. Za solidnost tvrdke jamči 117 letni obstoj in nabroj priporočilnih pisem.

Bogato ilustrirani cenik, proračun in načrt (za zastave) dobite brezplačno.

BOGOLJUB

Žalostna Mati božja in krščanska mati.

L. Filipič.

(Marija sedem žalosti, 15. sept.)

Marijo imenujemo Kraljico mučencev in to po vsej pravici; zakaj s Kristusom je trpela njegove dušne bridkosti, pa tudi njegovo telesno trpljenje je nosila v svoji duši.

Kaj vse je prestala, ko božjemu Sinu ni mogla dobiti prenočišča v Betlehemu, ko je slišala Simeonovo prerokbo, ko je morala bežati z njim v daljnji Egipet, ko ga je tri dni žalostna iskala! Kaj še le, ko je odšel na trnjevo pot javnega delovanja, pa so ga judje zavrgli kot Mesijo, mu stregli po življenju, sramotili njegove nauke, zaničevati njegove učence! — O, to so bili hudi udarci tudi za njeno dušo, ki so jo pribijali vedno trje na križ! Kraljica mučencev, mati križanega Jagnjeta v polnem pomenu besede pa je postala Marija šele na Golgati; zakaj vse bolečine, ki jih je njen Sin pretrpel na križu, je Marija na duhovni način prestala v svoji duši.

Bila je mati, ki je sredi igre, v kateri so predstavljali otrokovo smrt, vzkliknila: »Jaz moram proč, ne morem gledati smrti otrokove!« — Kaj pa naj rečemo šele o bolečini in bridkosti Marijini pod križem?

Pa krščanska mati! Ali je ta brez muk in brez bolečin? Kdo naj bi trdil kaj takega, če količkaj pozna življenje mater! Ne pravi zastoj italijanski pregovor: *madre martire* = mati je mučenica! Njeno veselje so njeni otroci, pa tudi njeno trpljenje so v prvi vrsti otroci. Ni namreč zastoj govoril Bog vprav ženi: »Namnožil bom težave tvoje nosečnosti; v bolečini boš rodila otroke, in pod oblastjo boš moževo, in on bo tebi gospodoval« (I Moz 3, 16). Slovenski pregovor pravi: »Majhni otroci majhen križ, veliki otroci velik križ«; nemški pregovor pa pristavlja: »Ko so otroci majhni, vlečejo mater za roke, ko so veliki, ji trgajo srce.« Mati trpi v otrocih, če so zdravi in kaj šele, če so bolni; trpi ob njih, če so dobri in kaj vse šele, če so izprijeni.

Niso pa otroci edini križ materin; večji križ kot otroci je dostikrat mož, zlasti še, če je trdosrčen skopuh ali pa neugnan alkoholik. In koliko je križev v materinem življenju, ki zanje svet ne ve: križev v delu, križev v gospodinjstvu, križev v bolezni, križev s sosedi, križev v mlajših in križev v starih letih.

Torej bo res, da je Marija Kraljica mučencev in vsaka mati neke vrste mučenica, obe pa sta si med seboj podobni, podobni seveda posebej tedaj, če krščanska mati nosi svoje križe po zgledu Marijinem, ki ni godrnjala, še manj preklinjala, ampak močna ostala celo pod križem, ki ni iskala tolažbe v svetu in najmanj v posvetnem veselju, ampak v prvi vrsti pri Bogu v go-reči molitvi.

Pa pojdimo še dalje! Krščanska mati in Mati božja sta si večkrat podobni ob smrti.

Kako blažena je bila smrt Marijina! Nobene skrbi zaradi preteklega življenja, nobenega strahu zaradi tega, kaj bo prišlo. Prejela je sicer bila mnogo milosti, pa vse je obrnila v čast božjo. Bog ji je bil podelil mnogo darov, pa zvesto je z njimi sodelovala. Odgovornosti polno nalogo pred Bogom in ljudmi je imela v življenju, pa po volji božji jo je izvršila. Nič ji torej ni bila težka ločitev. Hrepenenje po skrajšnjem snidenju z njenim božjim Sinom v nebesih ji je delala smrt še posebej lahko, da si je bilo po nauku cerkvenih očetov prav to hrepenenje po Jezusu povod in vzrok ločitve njeni duši od telesa. V tem hrepenenju je dozorela za nebesa kakor dozori ob solnčni toploti sad na drevesu in pade sam od sebe na tla. O, blažena smrt Marijina!

In smrt krščanske matere! Neki francoski zdravnik, ne posebno naklonjen sv. Cerkvi, je spisal zanimivo knjigo, kako umirajo ljudje. In v tej knjigi pravi: »Videl sem umreti do 2000 mater, pa reči

moram, da nihče, tudi ne device, ki so se v samostanskem življenju posvetile Bogu, ne umrjo lepše kot pobožne, verne matere.«

In res! Kaj naj še veže dobro krščansko mater na svet, potem, ko je izpolnila od Boga ji odkazano nalogo? Vse svoje življenje je posvetila Gospodu. Z najsvetejšim namenom je bilo prepojeno njeno trpljenje, in v srcu so bile zapisane vsledkar zapovedi božje. Ena želja jo je spremljala povsod, kako bi telesno in dušno osrečila svoje otroke.

Zavedala se je svoje odgovornosti in slabosti. Zato je iskala pomoči v molitvi in sv. zakramentih; skrbno se je oklepala vsega, kar jo je moglo dovesti bližje njenim ciljem.

In kaj naj jo še veže na svet potem, ko je dodobra okusila, »da svet mnogo obeta, pa malo dá«. Trpela je, molila je, pogosto skrita in nepoznana svetu; zato je čas, da se trpljenju umakne in gre po plačilo.

Tako je njena smrt mirna, lepa — podoba zahajajočega solnca.

O, srečna tudi smrt krščanske matere, hrepeneče po nebesih!

In končno, ali ni tudi plačilo krščanske matere v nebesih podobno plačilu Marijinemu?

Kako lepo nam stare legende ponazorujejo plačilo, ki je doletelo Mater božjo v nebesih!

Nebo je odprto... Solnce, luna in zvezde blišče v vsej svoji svetlobi. Marija pa se dviga na svetlem oblaku v družbi svojega božjega Sina vedno višje proti nebesom. Že so se zbrale ob vhodu trume nebeščanov, da se ji poklonijo kot svoji Kraljici. Tu ji pridejo naproti Adam in Eva, Joahim in Ana in sv. Jožef, da jo počaste kot svojo najožjo sorodnico; patriarhi jo pozdravljajo kot svojo hčerko, apostoli kot svojo učiteljico, mučenci kot svojo tolažnico, device kot svojo vzornico, svete vdove in žene kot svojo vodnico, trume angelov kot svojo Kraljico. Celo presveta Trojica sama ji pride naproti. In tedaj prineso angeli prelepo krono, da jo posadi Sin božji svoji Materi na glavo, rekoč: »Vstani, hiti, moja prijateljica, moja golobica, moja zala in pridi!« In v tem trenutku je Marija postala mogočna priprošnjica za vse, ki se k njej zatekajo. V tem trenutku je bila tako zelo povišana v nebesih, da ji tudi na zemlji izkazujemo posebno čiščenje, večje kot gre drugim svetnikom, čiščenje, ki je za Bogom največje.

In tvoje plačilo pri Bogu, krščanska mati? Na sodni dan bo rekel božji Sin izvoljenim: »Lačen sem bil — in dali ste mi jesti; žejen sem bil — in dali ste mi piti; nag sem bil — in ste me oblekli.« Ve, matere, ste pa tolikrat in tolikrat dajale jesti in piti svojim otročičem, tolikrat in tolikrat ste jim s težavo kupovale oblačilca; pa tudi duhovno miloščino ste jim delile, ko ste jih učile, svarile in molile zanje. Če kozarec mrzle vode ne bo ostal brez plačila, kako bi brez plačila ostalo tako ljubeznivo, tako požrtvovalno in dolgotrajno delo materino. Sam Kristus je dejal: »Kdor sprejme katerega takega otroka v mojem imenu — mene sprejme.« In druga dobra dela, ki jih je mati s posvečujočo milostjo v duši vršila v življenju: njene molitve, njeno tiho, svetu nepoznano trpljenje, njena duhovna in telesna dela usmiljenja, njena tolažba, ki jo je drugim delila, njene čednosti, ki so tako blagodejno vplivale na druge, — o, koliko plačila za vse to pri dobrem Bogu!

*

Tako vidimo, da sta si krščanska mati in Mati božja v resnici v marsičem podobni. In ta podobnost naj bi rastle v naših materah vedno bolj od dne do dne. Zakaj vedite, drage matere, da je Marija tudi najlepši vzor za posnemanje ravno vam, krščanske matere. Kako potrebno je, da je mati verna, pobožna, ponižna, potrpežljiva, velikodušna, zvesta, modra, varčna, snažna, polna ljubezni do Boga in moža, do otrok in do bližnjega. Kje pa naj se tega duha navzame, če ne pri Mariji, »ki je močna, kakor razvrščena vojska, lepa kakor luna, izvoljena kakor solnce,« najlepše delo božje vsemočnosti, nedosegljiv vzor vsake kreposti. Nemška pisateljica Marholm pravi: »Me žene potrebujemo vzora, ki ni vzeti iz srede mož, ampak iz naše srede, vzora, ki bo žena kot smo me, ki bo občutil vso ono brezpravnost in osamelost, katero mora občutiti vsaka žena, katero doživljamo tudi me.« In glejte, drage matere, tak vzor imate vpravi v Mariji. Pa ne samo vzor imate v Mariji, v Mariji imate tudi posebno zaslonbo ravno ve matere. Zakaj Marija deli vsakemu milosti, ki se k njej zateka. Komu pa jih bo raje delila kot dobrim krščanskim materam, o katerih ve, da so večkrat tako stiskane in v mnogih preskušnjah, ki o njih ve, da potrebujejo večkrat posebne božje pomoči zase in svoje domače in posebno za svoje otroke! Zato pa, krščanske matere,

vedno bližje k Mariji! Marija vam bodi vse: prva in zadnja misel vsakega dne, prva in zadnja misel v vzgoji, prva in zadnja misel v veselju in trpljenju, v molitvi in vsem družinskem življenju! Prijubljeni naj bodo posebno vam, matere, prazniki in slike Marijine, ljube njej v čast sestavljene molitve in ustanovljene

družbe, ljuba posebej njej posvečena molitev rožnega venca in njej v čast posvečeni dan v tednu, to je sobota! O Marija, čuvaj naše dobre krščanske matere, da te vedno bolj ljubijo, vedno bolj posnemajo, da nam po njih ohraniš sveto vero, ohraniš Jezusu vdano ljudstvo, nas po njih tudi pripelješ v sveta nebesa!

Misijonstvo Male Terezije.

(Za god sv. Terezije Det. J., 30. sept.)

Žagar Jakob.

Dve želji, silni kot orkan, sta bili v srcu Male Terezije. Ena, ki je prevevala vse njeno bitje in žitje in v kateri je videla svoj poklic tukaj na zemlji, je bila želja, »da bi se pozabljena od sveta vsa potopila v brezmejno morje božje ljubezni«;¹ druga pa, ki je izvirala iz prve kot žarek iz solnca in ki jo je vezala še na zemljo, je pa bila misijonska želja: *reševati duše*.

Ta visoka misel jo je spremljala povsod, bila je vodilo njenega delovanja. Opazovalec njenega življenja mora uvideti, da drhti ta misel kot skrit ogenj v njenih pismih, v njenih pogovorih, v njenem delu; v njenem veselju in nasmehu, v njenih neprilikah in pritajenih solzah, v njenem smrtnem boju in njeni smrti.

Gotovo je bila misijonska navdušenost sv. Terezije sad njene ljubezni do Boga, ker ljubezen ne more držati križem rok, ampak mora izvrševati velika dela; a najbrž je bila tudi blagoslov materine in očetove molitve. Kako je mati deveterih otrok želela, da bi bil vsaj eden od njih duhovnik-misijonar. Od sv. Jožefa je izprosila dva dečka, a že po nekaj mesecih življenja sta šla v nebesa. Sv. Tereziji je bila materina želja znana, pa je sama hotela nadomestiti umrla »misijonarja«.

Naj pripoveduje sama, kako se je zgodilo. »Neko nedeljo sem po koncu sv. maše zaprla molitvenik, pa neka podobica s sliko Gospoda na križu je zdrknila nekoliko ven, da se je videla njegova prebode na in krvaveča roka... V srcu mi je bilo hudo, ko sem videla, da njegova dragocena kri pada na zemljo, ne da bi jo kdo zbiral; zato sem sklenila, da bom v duhu vedno pod križem in nabirala zveličavno kri ter jo zbirala za duše. Od takrat je klic umi-

rajočega Jezusa: *Žejen sem, večkrat odmeval v mojem srcu in užgal neki prej nepoznan živ ogenj. Želela sem tešiti Gospodovo žejo in obenem sem začutila tudi sama, kako me žge žeja po dušah; za vsako ceno sem hotela iztrgati grešnike iz valov večnega plamena.*«² Kmalu nato je slišala, da je na smrt obsojen velik hudo-delec — Pranzini, ki se noče spreobrniti. Terezija je hotela odvrniti od njega zlo velikega pogubljenja. Zato je molila zanj in ker je vedela, »da sama od sebe ne more ničesar, je darovala za njegovo odkupnino neskončno zasluženje Jezusa Kristusa in zaklade sv. Cerkve«. Zaupala je v božje brezdvanje usmiljenje, a »ker je bil to prvi grešnik, ki se je zanj zavzela, je Boga še prosila, naj ji pošlje kako znamenje, da se je res spreobrnil«. In kaj je videla dan po njegovi usmrtnitvi? Pravi: »Tresoča sem vzela v roke dnevnik la Croix (križ) — in ah, moje solze so izdajale moje ganotje, da sem se morala odstraniti...« Bog, ki tako ljubi otroško zaupanje in ki se ne dá prekositi v velikodušnosti, ji je dal znamenje.³

V tem dogodku vidimo tudi skrivnost, kako Bog pusti *deževati milost* na uboga zapeljana in zakrknjena človeška srca. Kar izprosi eden, to lahko koristi drugemu, ker svojemu prijatelju božje očetovsko srce ne odreče ničesar. Terezija je vedela za ta zakon prenašanja duhovnih milosti. In čudovito je to: Čemur se mora čuditi celo profesor na vseučilišču, je bilo že v srcu nedolžnega štirinajstletnega dekleta! Vidimo, da se v zgodovini vedno spolnjujejo Kristusove besede: Kdor ima moje zapovedi in jih spolnjuje, ta je, ki me ljubi; a

¹ Stran 75.

² Po knjigi L'Histoire d'une Ame, Paris 1924, stran 283.

³ Brala je, da je ravno pred smrtjo trikrat pobožno poljubil križ.

kdor mene ljubi, ga bo ljubil moj Oče in jaz ga bom ljubil in se mu razodel.⁴

O tej misli, ki ji je bila tako draga, je Terezija dosti razmišljala. V pismu, ki ga je pisala svoji sestri Celini, pravi: »Zadnjič sem razmišljala, česa naj bi se lotila, da bi reševala duše. Luč razsvetljenja so mi dale te preproste besede: Glejte, povem vam, povzdignite oči in pogledajte polja, da so že bela za žetev... Eden seje, drugi žanje... Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev. Kakšna skrivnost je v teh besedah! Ali ni Jezus vsemogočen in ali niso stvari last tistega, ki jih je ustvaril? Zakaj se torej poniža in pravi: Prosite Gospoda...? Ah, to je zato, ker ima do nas tako nedoumljivo nežno ljubezen, da noče ničesar storiti, ne da bi smeli delati mi z njim... Božji Učenik pravi: Dvignite oči in glajte! Glejte, kako so v nebesih prazni prostori, vi jih morete napolniti. Vi ste moj Mojzes, ki je molil na gori. Prosite me delavcev in jaz jih bom poslal, pričakujem le še vaše molitve, le še enega vzdihljaja vašega srca. Glej, me bomo priklicale evangeljskih delavcev, ki bodo rešili tisoče duš, katerim bomo me postale duhovne matere.«⁵ Svoji prijateljici je rekla v tem oziru: »Odkod imajo svetniki svojo veličino? Morda jim jo je izprosila molitev ponižne, skrite, na zunaj nepoznane in nepriznane, še pred svojimi očmi ponižane duše. O kaj se nam bo razodelo pozneje v nebesih. Kolikokrat mislim, da se imam morda za vse milosti zahvaliti priprošnji kake preproste duše, ki jo bom spoznala šele v nebesih. Božja volja je, da se duše tukaj na zemlji medsebojno duhovno bogatijo, zato da si bodo v nebesih hvaležne in da bodo v nebesih s tesnejšimi vezmi ljubezni zvezane med seboj kot so najprisrčnejše vezi pripadnosti v najboljši družini na zemlji.«⁶

Kako nam ta resnica odkrije veliko vrednost našega življenja na zemlji, veliko vrednost tudi skritega, pa Bogu posvečenega in pobožnega življenja. Zares nov polet, novo sveto samozavest mora zadobiti sleherni življenje ob tej misli. Prosjak na cesti, pastir na paši, ratar na njivi, mati ob ognjišču, dekle v sobi ob ročnih delih, dijak pri knjigi, vojak na straži, uradnik ob pisalni mizi, sestra v samostanski pokorščini in duhovnik in misijonar v svojem vzvišenem poklicu je tisti, — je, če hoče, tisti, — ki pusti, da dežujejo duhovne milosti na zemljo. Ti vsi so tisti, vsak en del v sestavljeni svetovni uri, ki odpirajo duhovniku vrata do bol-

nika-brezverca, da se spove in spokori v zadnjem trenutku; ti so, ki vzgajajo s svojimi molitvami, s svojim Bogu posvečenim trpljenjem in veseljem, svetnike, ki potem prenavljajo svet; ti so, — smemo s popolno gotovostjo reči, — ki vladajo dežele in kraljestva ter kličejo mogotcem te zemlje: »Do sem in ne dalje!« Tudi vsakdo izmed nas lahko vklene vse svoje življenje, z vsem trpljenjem in veseljem, v to duhovno velesilo občestva svetnikov in zaenkrat občestva vojskujoče se Cerkve tu na zemlji. Prisrčne prošnje: »...po rokah preblažene Device Marije darujem molitve, dela in trpljenje današnjega dne, Tebi (presv. Srcu Jez.) v spravo...« so vzvodi, ki zamorejo v duhovnem oziru premakniti zemljo s tečajev.

Tak je bil program Male Cvetke. Pogledjmo kako ga je udeleževala. V prekrasnih pesmi »Jezus spomni se« govori: »O Jezus, ti veš, da naj bo za grešnike darovano v molitvi vse moje življenje. Da sem prišla na karmelsko goro, da napolnim nebo, Jezus, spomni se.«⁷ Ko je že vsa bolna trudoma hodila po vrtu in ji je sestra svetovala, naj se počije, je rekla: »E, hodim za misijonarja.«⁸ Na smrtni postelji je zaupljivo ogovarjala Jezusa: »... Jezus, tvoja mala hči je žejna, pa je rada, samo da ti je bolj podobna in da rešuje duše.«⁹ Rekla je, da hoče priti pred Boga praznih rok, brez zasluženja, ker vse razda za duše.¹⁰

Posebno pa je molila in delala za duhovnike. »Celina,« piše sestri, »najin ženin želi od naju duš, posebno duš duhovnikov.«¹¹ Ko je bil oče hudo bolan, ji je zopet pisala: »In najin dragi oče; ah, moje srce je raztrgano... v tej veliki boli pozabiva nase in prosiva za duhovnike, najino življenje naj bo njim posvečeno. Od dne do dne se mi bolj zdi, da je to, kar hoče božji Učenik od naju.«¹² Zato se je zdelo sestri Pavlini tako prav, da jo je toliko duhovnikov spremilo na zadnji poti.

Apostolstvo pa je hotela izvrševati na tak način, da je sama rastle v ljubezni božji. Rekla je Bogu: »Pritegni mene k sebi. Če bom šla za teboj jaz kot jetnica tvoje lepote, bodo šli z menoj tudi drugi.«¹³

Ob koncu njenega pregnanstva na zemlji pa se je zgodilo nekaj, kar ne bi mogel nihče pričakovati. Zavedajoč se, da je vse, kar je Jezusovo, tudi njeno, je začela v veliki ponižnosti: »Ne vem, kdaj bo končano moje pregnanstvo, morda bom še več kot en večer tu doli prepevala tvoje usmiljenje; ampak enkrat bo tudi zame prišel zadnji večer in takrat bi rada rekla: Poveličala sem te na zemlji,

⁷ p. 390. ⁸ p. 228. ⁹ p. 294. ¹⁰ p. 306. ¹¹ p. 322. ¹² p. 325. ¹³ p. 200.

dokončala delo, ki si mi ga dal, da ga izvršim. Razodela sem tvoje ime ljudem, katere si mi dal... Zanje prosim... A ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njih verovali v tebe...¹⁴

Te besede že naznanjajo njeno misijonstvo po smrti. Nekaj tednov pred smrtjo je pisala misijonarju: »Ko boste brali te vrstice, morda že ne bom več na zemlji. Sicer ne vem za prihodnost, a vseeno lahko rečem, da je Ženin že pri vratih. Srečna sem, ker od tam gori bom mogla več storiti za duše... Jaz ne umrjem, grem v življenje... in česar vam ne morem povedati tukaj doli, vam bom dala razumeti iz nebeških višav« (14. avgusta l. 1897.).¹⁵ »Ne bom samo gledala iz nebes, prišla bom sama doli.«¹⁶ »Po smrti bom razlivala dež cvetic na zemljo.«¹⁷ Nekaj jo je vleklo v nebo in kaj neki? »Ljubezen, da bom ljubila, da bom ljubljena in da se bom vračala na zemljo in učila ljubiti Jezusa.«¹⁸

Odkod je imela tako kraljevsko zaupanje? Majhna in zaupljiva kot je vedno bila, ni dvomila na božji velikodušnosti. »Nikoli nisem dala Bogu drugega, kakor ljubezen; on mi bo vračal ljubezen.«¹⁹ »Dobri Bog mi bo izpolnil v ne-

besih vse moje želje, ker na zemlji nisem nikoli izvrševala svoje volje.«²⁰

Glej, — zato njene zadnje velike besede misijonstvu: »Čutim, da se začelna moja poslanstvo, da bodo tudi drugi vzljubili Boga kot ga ljubim jaz... Svoja nebesa hočem prebiti v izvrševanju dobrih del na zemlji... Ne, ne bom in ne bom mogla mirovati do konca sveta. Ko pa bo angel zaklical: Ni več časa! — takrat se bom spočila in se bom lahko veselila, ker število izvoljenih bo popolno.«²¹

Bog je izpolnil njene vroče želje. Koliko duš je rešila za nebesa skrita Karmeličanka! In ker je ena duša več vredna kot ves svet, kaj vse je storila za večnost!

A še ni prenehala z delom, ker še trepeta glas Gospodov nad setvijo: žetev je velika, delavcev pa malo.

O p. ured.: Dragi bralci! Poznate že katol. misijone, poznate »Dejanje sv. Detinstva«; veste že, da z zbiranjem znamk dosti koristite za poganške misijone. Opozarjamo še na Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, ki je kakor vezni člen med razkolnimi slov. brati in Kristusovo Cerkvijo. Velik misijonar bo pa tudi vsakdo, če širi med našim ljudstvom dober, katoliški tisk. Stopi k sosedu in mu priporoči »Bogoljub«, »Glasnik«! Stopite v hiše, ki so cerkvi odtujene, in jim z dobrim tiskom prinesite mir Gospodov, po katerem hrepene, pa ga ne znajo najti.

¹⁴ L. c. p. 200. ¹⁵ p. 373. ¹⁶ p. 303. ¹⁷ p. 245.

¹⁸ p. 245. ¹⁹ p. 245.

²⁰ L. c. p. 303. ²¹ p. 245.

„Gnusoba razdejanja.“

Kr. Cuderman.

Nihče ne bo oporekal, da je potovanje v Palestino za vernega katoličana zlasti duhovnika neprecenljive vrednosti. Prav do korenin te pretrese, ko prvič stojiš na svetih tleh. Stokrat si kot otrok slišal o dogodkih iz teh krajev. Bral o njih in premišljal in pridigoval. A v drugi deželi in pod drugim solncem. Tukaj pa se spenja nad teboj isto višnjevo nebo nad istim blagoslovljenim koščkom zemlje, nad potomci istih oljk in cvetic, kjer so se pred dva tisoč leti godila božja čuda. Z vse drugačnimi čustvi in vso drugačno silo objema zdaj duša sliko palestinske dežele, kot si jo je kdaj predstavljala v najbujnejši domišljiji. Le vprašaj kateregakoli jeruzalemskega romarja. Vsakemu boš v očeh bral tiho srečo in vročo željo, videti še kdaj Jezusovo domovino. Romaj v Palestino s pravim namenom in pod dobrim vodstvom, pa baš prejel toliko notranjega

bogastva, da ga ne odtehtajo niti najtežje žrtve. Znani župnik in vitez Božjega groba F. Šegula piše nekje: »Sedaj pa pač vse na svetu rajši izgubim, kot svoje spomine na svete kraje!«

Na poti v Orijent me je poleg drugega zlasti iznenadila religiozna moč izlama. Iz prizorov, ki sem jih zavzet opazoval pri vernih sinovih puščave, sem čutil njeno veličino. V Marseille, kjer smo se vkrcali, so prišli na naš parnik ljudje z vseh krajev zemlje: beli, rmeni, rdeči, črni. Od vseh pa so vzbudili moje spoštovanje zlasti mohamedanski Arabci. — Trije častitljivi šejki so prišli vsak dan ob jutranji uri na krov, razgrnili zelene preproge in nepremično molili tri dolge ure. — Ko je solnce zahajalo, so arabski fantje, ki so si preganjali dolgčas s kartanjem in kajenjem, odložili karte in svalčice ter ne meneč se za radovedne gledavce, javno

opravili svojo večerno molitev. Svoj živ dan še nisem videl mladih fantov tako neustrašeno moliti. — Isto sem opazoval, ko smo vozili iz Kairo proti Suezu. Ob večerni uri so po kolodvorskih postajah klečali možje in se klanjali proti Mekki. Za Evropca povsem novo razodetje! Zdaj vsaj malo razumem, zakaj so mohamedanci tako neupogljivi. Njihova moč je v življenju, ki ga žive iz vere; kajti musliman je pri vseh napakah nramnega življenja vendarle globokoveren. Ničesar bolj ne zaničuje nego verski indiferentizem Evropca.

V tem spoznanju sem stopal na Tempeljski prostor, kjer stoji za Mekko največje svetišče mohamedanskega sveta Omarjeva mošeja (Al Haram Al-Sharif), ki je pa bila ob zadnjem potresu, meseca julija, močno prizadeta. Na tem prostoru je stal nekoč judovski tempelj, ki je napolnjeval srce slehernega Izraelca s ponosom in svetim veseljem. Impozantan in pravljčno lep je moral biti pogled na herodijanski tempelj ob času Kristusovem. Iz finega belega marmorja zidan, naokrog obložen z zlatimi ploščami, je žarel po pripovedovanju Jožefa Flavija kot blesteče sneženo gorovje, ki so ga poljubili prvi žarki izza Oljske gore vzhajajočega solnca. Oko je mižalo pred vidjemajočo krasoto. »Gospod, poglej kakšni kamni in kakšno zidovje!« so opozorili učenci Gospoda. »Povem vam, ne bo ostal kamen na kamenu,« je odgovoril Učenik.

Leta 70. so tempelj požrli plameni. Ubogi tempelj! Silno te je zadelo maščevanje Gospodovo. Nekoč čudež mesta, danes gnusoba razdejavanja. Še Tit je jokal, ko je ogenj spreminjal tvojo prelestno krasoto v pepel. Noben kraj v Jeruzalemu ne nosi tako očividnih sledov božje sodbe. Z grozno resnobo se je izpolnila želja zapeljane ljudstva: »Njegova kri naj pride nad nas in naše otroke.«

Mesto vstopnice smo morali kupiti za 15 piastrov (50 Din) kratek popis mošeje. Površina tempeljskega prostora meri 14.500 kvadratnih metrov. Mohamedanci čuvajo prostor s fanatično ljubosumnostjo. Ko je hotel obiskati lord Balfour, zaščitnik zionistov, mošejo, se je zbrala vsa muslimanska mladina na tempeljskem prostoru in bi angleškega ministra raztrgala na kose, ko bi se drznil stopiti na prepovedana tla. Šole so stavkale, delavci praznovali, trgovine so bile zatvorjene, hiše v črnih zastavah. In mogočni Balfour je odložil obisk.

V Mekki Kaaba, v Damasku mošeja Omijadov, v Jeruzalemu pa Omarjeva mošeja: to so tri najstarejše monumentalne zgradbe arabske umetnosti. Omarjeva mošeja s svojo zunanostjo in notranostjo vpliva naravnost čarobno in brez pomislekov jo lahko prištevamo najveličastnejšim stavbam izloma. S terase našega hospica sem vsak dan iznova občudoval lepoto njene pravilnosti in eleganco njenih linij. Visoka kupola obvlada celotno mestno sliko in je značilna za Jeruzalem.

Od štirih strani vodi vanjo vhod. Po vseh stenah je razlita nepopisna krasota v najrazličnejših barvah nasičenega mozaika. Neizčrpna mnogovrstnost prevzame še tako razvajeno oko. Kako se solnči svetlikajoča temnozeleno barva na zlati podlagi! Stene kar kipe krasote. Do oken so prevlečene z marmornatimi, od oken naprej pa z bujnimi fajasnimi ploščami. Temnomodre — zelene — bele barve se prelivajo druga v drugo in veselo žare v južnem solncu. Pravljičica je ta stavba!

Sredi mošeje leži ogromna naravna skala. Dobro dene očem ta pristnost. Ko bi bilo tako tudi na Kalvariji in Božjem grobu! — Na tej skali je bil žgalni oltar za daritve. Stoletja se je s tega mesta dvigalo kadilo k nebu. Zdaj pa je vse končano. Le mrzla gola skala je še ostala od minulih slavnih dni, ker Izrael »ni spoznal dneva svojega obiskanja«.

Tri tihe poletne noči sem slonel na zidinah terase in doživljal v dolgi vrsti prizore, ki so se odigrali na tem prostoru. Od Abrahama do Davida. Od Salomona do Rimljanov. Od Hadriana do Omarja. Od Križarjev do Solimana. Sredi pisane zgodovine pa stoji svetla postava Odrešenikova. V naročju materinem prvič obiše tempelj. Deček dvanajstih let sedi med judovskimi pismouki in po treh dneh bridke izgube ga najdeta v tej družbi Marija in Jožef. Dvakrat izžene s svetega prostora sejmarje. Tu govori prelepe prilike o dobrem pastirju, o hudobnih viničarjih, o kraljevi ženitnini. Prvič izzveni iz njegovih ust preko tempeljskega trga čudovita beseda: »Kogar žeja, naj pride k meni in pijel.« In ona druga: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne tava v temi, ampak ima luč življenja.« Tu se je odigral zajemljiv prizor, ko so pred Učenika pripeljali mlado prešestnico, da bi jo obsodil. On pa zasuče vloge s svojo slavno besedo o prvem kamnu. V prešerni ošabnosti stopicajo častiti farizeji preko širnega trga. Z glasnim ropotom puščajo težke denarje v nabiralnik, da se uboga

vdova skoro sramuje svojih dveh beličev. Peter in Janez, Štefan in Pavel oznanjajo tu Križanega.

O, kje daleč so ti časi! Danes ne smeš na teh posvečenih tleh moliti niti glasnega Očenaša! V tujo sužnost vklenjen, samotni in zapuščen, sanja tempeljski prostor o nekdanjih slavnih dneh. Ni več prazničnih ljudi, ki bi veseli od jutra do večera vrveli po njem. Ovenela trava hira po mogočnih razpoklinah. Še prelepa mošeja se zdi, da spi in čaka vstajenja iz žalostnih sedanjih razmer.

Ah, kaj vsa ta divna lepota Omarjeve mošeje! Ko jo občudujem, se mi zdi, da je

pravzaprav le plamteči pečat sramote in zasmeha do hiše pravega Boga tam na Golgati. Ime Allahovo se razlega po deželi Jezusovi. Uro za uro odmeva s tisočerih minaretov v palestinske planjave. Vprašujem zvezde: Kdaj bo prišel veliki osvoboditelj in posušil solze Jeruzalemu, nesrečnemu starčku? Ja, morivec Gospodov, težka je pokora za tvoj zločin! Pečat prokletstva noče s tvojega čela. Toda Jeruzalem! pozabil te ne bom, čeprav si dvignil roko zoper Gospoda. »Felix culpa!« In še te imenujem Sveto mesto, ker si pilo sveto Jezusovo kri!

Marijino rojstvo.

Franjo Neubauer.

*Ljubko se smehlja otrok
v čaru prvih zemskih sanj,
in smehljaje gleda nanj
ves žareč neba obok.
Dete srečno, polno blagoslova,
s Tabo zemlji doba vstaja nova.*

*Žalost pozabljena, radost žari:
svetu rojena Rešnica si Ti.
Sreča in blaženost večnih nebes
že iz otroških Ti sijje očes,
hčerka Ti božja, na zemlji rojena,
rajska cvetica, v zemljo posajena.
Glavo obdaja sijaj Ti svetosti,
z njim Te ob rojstvu ožaril je Bog,
v srcu Ti mladem živijo kreposti,*

*ki se jim divil bo zemeljski krog.
Doli do zemlje Ljubezen se sklanja,
sreče ji nove začetek oznanja.
Blag kakor oče se danes Gospod
mirno ozira na zemeljski rod.
Več mu pogledi ne bliskajo jezni,
sijejo žarki mu svete ljubezni.*

*V raju že prerokovano
dete izmed vseh izbrano,
blaženo se nam smehljaj!
Ti brez madeža spočeto,
že ob rojstvu čisto, sveto,
v duši nežni nosiš raj!*

*Daj nam malo, mehko roko,
dvigni nas v nebo visoko!*

Pisma svetni inteligenci.

Dr. med. Fr. Debevec.

Dobe se ljudje, ki pravijo ali vsaj menijo, da jim vedno isto ponavljanje besed in misli (torej enoličnost) pri molitvi (n. pr. pri rožnem vencu) ni prav po godu in da jih to baje odvrča od molitve oziroma jim kvarijo dobro voljo, da bi večkrat in dalje časa molili.

Tem ljudem lahko z vso resnostjo in gotovostjo povemo sledeče: Molitev je pogovor z Bogom. Bog pa je najvišje, najpopolnejše, najpravičnejše bitje, ki daje vsakemu, kar mu gre po zasluženju, in poleg tega ga še večkrat obdaruje iz zakladnice svojega neskončnega usmiljenja in dobrotljivosti. Pomniti je pa tudi, da raztreseno ponavljanje istih molitvic —

še ni molitev, če ni obenem povzdigovanja duha k Bogu. Koliko globokih misli za premišljevanje nudi rožni venec!

Naj si nikdo ne domišlja, da mora po par skromnih očenaših, ki jih največkrat izsili posvetna zadrega in skrb, kar na hitro prejeti ali doseči, kar je zaželel. Da, niti pobožnega notranjega občutja ne bomo vselej deležni, čeprav bomo imeli trenutno ali trajnejšo željo in nagnjenje za molitev. Pri tej zapreki jih nebroj obstane in na videz ne morejo več dalje, ker jim ni mogoče misliti, da je treba moliti vztrajno, kar naprej, čeprav se jim morebiti lastna duševnost na vso moč upira, tako dolgo, da bo v duši postalo

zopet svetlo, Bogu vdano razpoloženje in občutek prave pobožnosti.

Glede molitve torej ne sme biti prav nobenega obotavljanja, izgovarjanja (n. pr. z enoličnostjo), skratka prav nobene debate.

Kakor hitro bi pričeli dvomiti o smislu, pomenu, namenu molitve, smo že obstali in ne bo šlo naprej.

Z Bogom se je treba pogovarjati v molitvi. Ako tega ne maramo storiti, dajemo s tem dokaz, da nočemo v božjo bližino. Ali se naj nam morda Bog potem vsiljuje? On, ki nas je iz nič napravil?

Molitev, razgovor z Bogom, bi bila najidealnejša, če bi človek sam od sebe, iz lastne duše neprestano izlival slavo speve Božanstvu, vmes pa bi spletal svoje prošnje in želje v svrhu ponovnih dokazov in proslave božjega usmiljenja in vsemogočnosti.

Krila naše duše so po izvirnem grehu potrta, volja je nagnjena k slabemu. Tako moliti nam je zato večji del pretežko. Imamo pa nebroj lepih besedil za molitve, da se opirajoč na to besedno ali miselno oporo naš duh kakor po lestvi lahko dviguje iz posvetnih nižav v nebeške višine, v bližino Boga samega. Poznamo pa poleg tega način posebno vredne in popolne molitve, ki se poprej orisanemu primeroma zelo približa, tako zvano premišljevanje.

Premišljevalna molitev je za naše razumništvo največkrat velika neznanka, obenem pa nekakšno strašilo, od katerega veje »nevaren« vonj po samostanih in bodočem svetniškem sijju. Čudno! Stvar je vendar zelo priprosta, lahko in jasno umljiva. Premišljevanje ninič drugega kakor skromen poskus vsaj za nekaj časa se poglobiti v zbrano, ponižno, spoštljivo razmotrivanje te ali one lepe verske resnice, zlasti o Bogu. Ker smo ves dan ovirani in moteni, naj bi vsaj za nekaj minut otrešli raz sebe ves posvetni prah in se vtopili v pravo notranje razmerje do Boga. Ali predmet premišljevanje vzamemo iz kakšne knjige, iz navadnih molitev ali pa si jih sami brez zunanjih virov izberemo po notranjem nagibu ali izbiri, to je končno manj važno.

Premišljuje torej več ali manj vsakdo izmed nas, samo večinoma brez običajnega sistema, načina, kakor ga priporoča Cerkev. Vestno pazimo na notranja vabila, pa bomo prej ali

slej dospeli tja, kjer je doma lepota premišljevanja.

Molitev je, recimo sestra, dejanska usmiljenost njen mlajši bratec, ki pobožno sorodnico verno spremlja na vseh njenih potih in zvesto sluša njene želje in nasvete.

Vera brez dobrih del je mrtva; kdor veruje, ta moli, in kdor prav in vztrajno moli, ta gotovo tudi izkazuje dela usmiljenja. Prav tako pa božja roka vodi usmiljeno srce k notranji verski poglobitvi, katere najnavadnejši zunanji izraz je pobožna molitev.

So ljudje, ki so že po svoji naravi lažje dejansko usmiljeni in dobrodelni, kakor pa notranje pobožni. Če jih pri njih dobrodelnosti vodijo višji nagibi, bodo dosegli mnogo zasluženja.

Dela usmiljenja imajo pa še neko posebno »prednost«: niso namreč za občutljive posvetnjake tako »nevarna«, da bi vsled njih prišli na glas pobožnjakov; obratno celo; za dobro delo se navadno vselej najde pohvala.

Kdor se ne more tako naglo uživati v pravo razumevanje in udejstvovanje molitve ter njej sorodnih pobožnostnih vaj, ta naj zavihti kopačo na polju usmiljenja in dobrodelnosti, skromno posnemajoč neskončno božjo usmiljenost in dobrotljivost, pa si bo gotovo odprl nove notranje vidike, ne glede na to, da bo s tem tudi sodeloval pri stvarjanju prave kulture, ki vselej raste in pada z množino in izčrpnostjo karitativnega delovanja.

Vendar pa naše razumništvo često nima pravih nazorov, kaj vse so lahko dela usmiljenja. Velikokrat, da, največkrat mislijo, da so takšna dela spojena samo z denarnimi oziroma splošno materialnimi prispevki. Gotovo, mnogo zasluženja se da z njimi doseči. Žal pa pri tem dandanes večkrat manjka pravih nagibov, ki šele store čin Bogu všečen in zato zaslužen. V današnji dobi se je povsod razpaslo materialistično pojmovanje (t. j. cenitev in vpoštevanje le posvetnih dobrin), pa i naših inteligentov se drži mnogo pogubnih materialističnih pajčevin.

Človek dandanes žrtvuje denar, ker ga tako rekoč mora. Kaj bodo pa sicer ljudje rekli, če nič ne da? Če ga ne bo v seznamu darovalcev? Črno piko bodo nanj napravili, ki mu povsod lahko dela sitnosti. Tudi je v sedanosti toliko raznih zbirk, loterij za nebroj raznih ustanov, domov, spomenikov itd., da nimaš

izlepa miru pred milimi prošnjami, pozivi, zapeljivimi srečkami itd.

V takšnem nervoznem ozračju ne najdeš skoraj tihega koticika, kjer bi te pustili vsaj za nekaj časa v pokojnem razpoloženju, povsod te iztaknejo in potem si revež kakor pesnik Horac, ki ga je zalotil na cesti usiljivec-pesnikar.

V takšnih časih in prilikah moramo imeti precejšnjo zalogo potrpežljivosti in tudi ne smejo prav nič trpeti višji nazori, ki nam neprestano veleajo: Delaj dobro, pomagaj bližnjemu!

Največje, najkoristnejše je tako delo usmiljenja, ki tem, katerim so namenjena, kakor nam, ki jih izvršujemo, veljajo v neposredno zaslužene srečnega posmrtnega življenja; to so tako zvana duhovna dela usmiljenja.

Če damo siromaku dar, je le-ta njemu v materijalno korist; tudi duševno bo najbrž razveseljen, ker bo imel eno drobno skrb manj in ker mu sočutje kot tako gotovo dobro stori. Nam, ki smo dali dar iz ljubezni do Boga, se bo ta čin prištel v zaklad zaslužnja, ki bo po naši smrti in na sodni dan v božji tehtnici veliko zalagal.

Z dobrotvornostjo na duši bližnjega pa pomoremo človeku tam, kjer je pomoči najbolj potreben; s svoje strani mu namreč skromno olajšujemo potovanje po dolini solz k cilju, ki je našega življenja edino vreden, k večni sreči po smrti. Takšna dela dušnega usmiljenja (svaritij grešnike, poučevati nevedne, svetovati

omahljivcem in dvomljivcem, žalostne tolažiti, krivice voljno prenašati, drugim odpustiti, za vse moliti) so polne zaslug za človeka, ki jih izvršuje, kakor za one, ki so jih deležni. Ali ravno ta dela krščanskega usmiljenja in dobrotelnosti naše razumnštvo premalo pozna in v preskromni meri izvršuje. Zakaj tako?

Dela telesnega usmiljenja so dandanes tako rekoč moderna. Socialni duh časa je priklical v življenje razna gibanja zato, da se izboljšajo življenjski pogoji človeške družbe; ne skrbi pa za dušne reforme, ki so edino mogoče na osnovi božjih nauk in zapovedi. Tako lahko dandanes vidimo precej ljudskemu rodu koristnih dobrotelnih ustanov, akcij ali vsaj teženj, vendar pa — žal! — vsem tem večinoma nedostaja pojmovanja, višjih nagibov, kakor je Božu ljubo.

Iz vsega tega lahko zaključimo, da je tudi za delovanje na socialnem in karitativnem polju treba imeti globoko vsajene ter zvesto negovane verske nauke, ker šele potem vidimo vse stvari v pravi luči. Zlasti pa velja to za tako malo poznana ali zelo zaslužna dela dušnega usmiljenja. Le človek, ki uravnava svoje življenje po verskih načelih, bo imel smisla zanje, ne pa tudi ljudje, ki nočejo priznavati velike resnice o nesmrtnosti duše in nje srečnem ali nesrečnem življenju po smrti.

Današnja doba je čas šibke, površne vernosti, zato so tudi duhovna dela usmiljenja redka. Prihodnjic o njih kaj več.

Bisere pobiram.

M. Elizabeta.

*Nebeške bisere pobiram,
nad vse visoka je njih cena,
v primeri z njimi so dragulji,
zakladi zemlje prah in pena.*

*V blestenju nočnem, v svitu lune
pod oljkami so zagoreli,
na kroni trnjevi, na bičih,
na svetem križu so viseli.*

*Iz žgocih ran so se izsuli
na golo golgatsko skalovje;
iz božjega srca najlepše
ljubezni vrglo je valovje.*

*Vsi mašni kelihni na zemlji
vsak dan teh biserov so polni;
iz njih izhaja moč trpečim,
vstajenje, zdravje duši bolni.*

*Zaklad največji svete Cerkve,
bogastvo duš so v roki njeni.
Ti biseri: Kri najsvetejša . . .
O, blagor duši, ki jih ceni!*

Botticelli.

Firenca.

Prečista . . .

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté. — A. Kopitar. (Dalje.)

VIII.

Preden nadaljujem, naj razložim, kaj so glasovi, o katerih sem ponovno govoril. Drugače bi kdo lahko mislil, da gre za kake glasove, ki bi jih čuli, če bi nam kak pomenkovelec nevidno stopal ob strani in nas nadlegoval z grenkimi očitki, ali nam pohlevno dajal dobrih nasvetov.

Temu pa nikakor ni tako: sluh nikdar ničesar ne zazna, ker se pogovori vršijo v notranjosti, prav na dnu bistva, in smo potem potolaženi ali pa bolj potrti, kakor je pač govorilo Dobro ali Zlo.

V duši je tedaj tako kakor v gozdu, kjer po vrsti odmevajo mili in resni spevi nebeskih sapic in grohot peklenskih viharjev.

Tudi se to ne da primerjati s trenutki, v katerih človek razmišlja, sam s seboj govori, tehta razloge za in proti, preden se odloči, razglablja svoje občutke, razoroži svoja čuvstva in vsaki posamezni misli preizkusi veljavo.

Toda v duši, ki jo Sveti Duh hoče milostno razsvetliti, dočim se zlodej, ki si je bil zgradil temno in trdno trdnjavo, tej božji luči ustavlja, se vrši pojav, ki ga nobena človeška teorija ne more zadostno razložiti.

Ah, kako je človeku tedaj jasno, da ima svobodno voljo, kajti duša, v kateri ta boj divja, se popolnoma svobodno vda nemu ali drugemu vojskovalcu.

Če človek preмага naravo in gre za milostjo, stori to povsem svobodno. Pri tem je časih strašen napor, kajti treba je opustiti grehe, ki so toliko mikavnejši, ker se mnogo zložnejše hodi po uglašeni poti starih meškužnih razvad, nego ogibati se jih pod žarnim bičem, s katerim milost tepe svoje ljubljence. Dokler duša, za katero se bije dvoboj, ne neha okolišiti in se ne okreпча v zakramentu svete pokore in svetega obhajila, nima miru. Bojni hrup se ji neprestano obnavlja. Še več: Bog kmalu dopusti, da jo satan biča in muči in pahne v strašno temo, kamor bržčas nobena zvezda več ne prisije. V tem smislu menim lahko razlagamo opomin našega gospoda Jezusa Kristusa: »Kadar gre nečisti duh iz človeka, hodi po suhih krajih in išče pokoja, a ga ne najde. Tedaj reče: 'Vrnem se v hišo, iz katere sem šel.' In ko pride, jo najde prazno, pometeno in osnaženo. Tedaj gre in si privzame sedem drugih duhov, hujskih kot sam

in gredo vanjo in ondi prebivajo in poslednje tega človeka je huje ko prvo.»

Naj torej na kratko povzamem: na vsak način je treba umeti, da gre za čisto notranji pogovor, kadar v tem spisu govorim o glasovih, ki so mi prigovarjali. Tudi ni pozabiti, da sem se neprestano vsako minuto popolnoma zavedal, da je bodočnost moje duše v celoti odvisna od tega, kako se odločim. To sem moral poudariti, kajti ako ne bi bil tako svoboden in me z druge strani milost ne bi bila razsvetlila, bi me bile dušne razvade kakor tudi strasti obdržale v starih grehah in me za vselej ločile od Cerkve.

Vse to, mislim, kaže, kako šibka je deterministična domneva, ker če bi se bil ravnal po naravi, bi bil slušal najmočnejši nagib — tistega, ki mi ga je usiljevalo vse moje preteklo življenje. Nasprotno sem pa nastopil pot, ki mi je niso kazale niti najbližje koristi niti nagnjenje mesenega pesnika.

Po teh pojasnilih prihajam k zadnji stiski, po kateri sem se za trdno spreobrnil.

IX.

Na ubogi, v tolikih nepravilih in bojih ranjeni duši, sem tako zelo trpel, da sem postal silno malodušen. Rekel sem si: Poskusil sem moliti, klical sem Boga, ki ga ne poznam, a ga slutim. Zdi se mi, da mi je odgovoril. Toda zdaj izginja in jaz sem od dne do dne bolj potr. Ah, preveč se sam sebi studim in življenje se mi gabi. Bolje, da ga končam in se usmrtim, saj me nebo več ne čuje...

Ko sem razmišljal o tem nesrečnem naklepu, mi je vendar takoj prišlo na misel, naj se zatečem k prijatelju S., gorečemu katoličanu, s katerim sem bil že kakih dvajset let v zvezi. V stiskah me je že večkrat podprl in potolažil in bilo mi je malone gotovo, da mi večje pomore, da se spoznam v teminah, po katerih sem še taval.

Napisal sem mu torej dolgo pismo. Razložil sem mu, kako se mi je vse sesulo, tako materialistične prevare kakor vera v drzne znanstvene trditve. Povedal sem mu, kako me žejja po gotovosti in kako sem se obrnil k »neznanemu Bogu«. Končno sem mu opisal, kako sem obupal in kako me mučijo samomorje misli.

S. mi je takoj odgovoril. Njegovo pismo in poznejša pisma so mi prišla tako na pomoč, da moram iz njih navesti poglavitna mesta.

»Vaša velika nesreča je, ubogi prijatelj,« mi je rekel, »ker niste imeli katoliške vzgoje. Ker nimate vere, ste v resnici zapuščeni in ne vidite ničesar, kamor bi se naslonili. Od tod prihajajo tiste žalostne misli na samomor, ki jih katoličan vedno z gñusom zavrne, pa naj se mu pripeti karkoli, razen če ga kuha vročina in se mu blede.

Usmrtili bi se: in potem? Če verujete v bodoče življenje, kaj bo takemu činu sledilo po samoumoru? Vi ste silno nesrečni. Ker grem lahko čez eno uro k spovedi in jutri zjutraj k svetemu obhajilu, vam tako resnično, kakor verujem v Boga, obljubim, da bom Bogu daroval sveto obhajilo za Vas in ga poprosim, naj Vam dušo za trdno razsvetli. Vi ste nam-

Reynolds.

London, Nat. Gal.

Nedolžnost.

reč v strašni stiski, v taki temni noči, kakor jo sveti Janez od Križa tako tragično opisuje. Ubogi prijatelj, zapustite to noč! Ponavljam: prav iz prijateljstva, ki ga gojim do Vas, darujem Boгу svoje molitve za Vas. Želim, naj Vam da moč, kakršne ste danes potrebni....»

Razjokal sem se ob tako čudovito ljubeznivem pismu, in začutil sem, da se mi je breme, ki me je težilo, nekoliko zljajšalo. Prijatelju sem takoj odpisal in se mu še bolj razkriž. Povedal sem mu, da ne želim drugega ko verovati v pravega Boğa, da sem često

Sassoferrato.

Žalostna Matí božja.
(Praznik 15. sept.)

Firenca.

hotel obiskati kakega duhovnika, da bi se vsaj posvetoval z njim o svojem dušnem stanju, da me je pa odvrnila bojazen, da me ne razume in tudi strah, da izgubim svobodo. »Mar se ne bi mogel zveličati kar sam?« sem ga vprašal. Razodel sem mu tudi tisti čudni strah, ki mi brani hoditi v cerkev, kakor da se čutim preveč umazanega, da bi moja navzočnost ne žalila Boga.

Rembrandt v. Rijn.

Evangelist sv. Matej.

Prijatelj mi je odgovoril: »Stiske, v kateri živite, me je strah, ker jo le iz Vaših pisem morem poznati. V bližini bi Vam čimprej bilo treba vodnika, sicer utegnete zdrkniti s tira. Meni pa ni mogoče, da bi Vas vodil, prvič, ker sem predaleč, drugič, ker nimam potrebnega znanja. Poiščite si duhovnika. Toda naj bo kakršenkoli, predvsem ne glejte v njem človeka, ampak namestnika Jezusa Kristusa. Ako pri tem duhovniku ne najdete tolažbe, mislite preprosto, da je to preizkušnja, ki Vam jo Bog nalaga po svojem služabniku, ki o tem ničesar ne ve. Zberite potrebni pogum, da jo brez spotike prestanete! Če Vas duhovnik razume in dobro vodi, se pa veselite, ker Vam je preizkušnja prihranjena. Vrh

tega nikar ne mislite, da se morete zveličati samo iz lastne moči in priti do jasnosti s samim razumom. Taka domišljavost je protestantska, in kakor vsaka domišljavost, je tudi ta le ohola misel, ki jo je zlobni duh vdihnil. Končno se varujte napačne ponižnosti, na kateri dejansko trpite, ker mi pišete, da si ne upate stopiti v cerkev, misleč, da ste preveč ne vredni. To je janzenizem in janzenizem je

strinič protestantizmu! Ločili ste se od Boga; da se povrnete k Njemu, je tudi nujno potrebno, da greste k Njemu. In ker je na posvečenih krajih posebno navzoč, zahajajte tjakaj brez strahu. Sami spoznate, da boste tamkaj laglje molili...

Tudi drugo pismo mi je jako dobro storilo. V odgovoru sem prijatelju zagotovil, da vse sile napnem in premagam domišljavost, ki me je zadržala. Dodal sem, da to oholost jasno vidim in končno sem mu priznal, da nas oholost bega, brž ko se ločimo od Boga.

Tretje pismo me je v dobrih sklepkih potrdilo. Prijatelj mi je pisal: »Veseli me, ko vidim, da z mano soglašate in pri korenini vseh naših pregreh razločujete oholost. Mar se ne skuša vriniti celo med to, kar naredimo v ponižnosti? ... Le tedaj prav verujemo, dragi prijatelj, kadar priznamo, da ne moremo razložiti. Vera je dejanje ponižnosti pod vplivom našega razuma. Zato pridejo le tisti, ki so v duhu ponižni, v božje kraljestvo. Pot najinega življenja je dolga; če se okreneva in pogledava nazaj, spoznava, da sva malone vselej radi tega tavalala ali padala, ker sva sama sebi preveč zaupala, to se pravi, ker sva bila ohola. Danes torej vidite, kako neznatne so tiste tako vzorne gotovosti, na katere ste se nameravali opirati. Prišla je bridkost in je pometla z vsemi. Pred bridkostjo ste bili prazni in brez pomoči. Zato nikar ne obupajte, ampak se radujte, kajti kar ste sprva morda smatrali za nesrečo, Vam bo brez dvoma v rešitev. Čujte silni glas bridkosti, pouči Vas, v čem so prave gotovosti. Bridkost je izborna vzgojiteljica, edina, ki nam daje ključ do naše usode ... Le pogum, dragi prijatelji, mnogo hudih bojev Vam je še prebiti, toda veliko pričakujem od Vaše dobre volje, več pa od milosti božje.

Tako ganljiva in bistroumna pisma so mi bila jako dragocena. Niso mi samo razjasnila

mного točk, ki so mi bile temne v razvoju proti Bogu, ampak so me tudi opozorila na preizkušnjo, ki sem jo moral prestati, in so mi dajala moči, da ji kljubujem.

Sv. Terezija Deteta Jezusa.

stara 3 leta in pol.

Sorazmerno z resnico, ki me je čimdalje zmagoviteje prešinjala, sem se res svojega večeranjega življenja spominjal v kruti podrobnosti. Ko sem prešteval grehe, ki sem jih zakrivil, sem od strahu in studa tem bolj drhtel.

ker so se mi nekateri, o katerih sem mislil, da sem jih že pozabil, vračali kakor silni udarci z žgočimi biči in mi razjedali dušo.

V takih mukah sem po ves dan begal po gozdu. Stopal sem s širokimi koraki, ne meneč se za gozdne lepote, ne meneč se za ljubko šumenje bratskih dreves. Le divje glasove, ki so mi prevzeli vse bistvo, sem moral poslušati.

Včasih sem se v mahovini tudi vsel in poskušal moliti. Posrečilo se mi je reči: Morda bi moral Boga drugače klicati nego ga kličem...

Tedaj bi se bil rad domislil očenaša, pa sem moral ugotoviti, da ga večidel ne znam. Pripovedoval sem na pamet: Oče naš, kateri si v nebesih... Odpusti nam naše dolge... To je bilo vse; ostalo — če sem sploh kdaj znal — mi je izhlapelo že v mladosti.

Vendar sem čul, kako mi neprestano vstajajo zdaj očitki, da sem mlačen, zdaj natančne slike, kako sem bil nekoč hudoben, zdaj klici, naj obupam nad svojim zveličanjem, zdaj tudi divna vabila, naj se popolnoma izročim v božje roke.

Dasi me je toliko nasprotujočih si mikov vleklo na štiri strani, sem se vendar popolnoma zavedal, kaj se mi v duši godi, in sem zasledoval najmanjše preobrate v dvoboju, čigar zaprt bojišče sem bil jaz.

Bili so pa neprestani pogovori med tremi pomenkovalci. Zdi se mi prav, če tak razgovor podam. Podam ga, če smem tako reči, v dramatični obliki, kajti tako ga imam, zabeleženega v beležnicah od septembra 1906. Sicer pa to bolje pojasni ko vsi popisi na svetu, kaj je bilo bolestrnega — in skrivnostnega — v teh pogovorih. (Dalje.)

NAŠI VZORI

† Jakob Krmelj, zgleden slovenski mladenič.

Napisal P. Mavricij Teraš O. Cap.¹

Slovenci smo vedno imeli in imamo še tudi sedaj mnogo vzornih duš, ki v čednosti in krščanski popolnosti ne zaostajajo za bogoljubnimi dušami drugih narodov. Tak vzor, ki zasluži, da zvedo o njem

¹ Pisec teh vrstic je imel priliko spoznavati vrlino † Jakoba od oktobra 1921 do januarja 1926. Poleg tega so poslali točne podatke o njem tudi: fr. Gašper, kapucinski vratar v Škofji Loki; fr. Magnus, kapucinski vrtnar v Celju in fr. Benvenuto, kapucinski kuhar v Varaždinu.

vsi Slovenci, je bil † Jakob Krmelj, ki je umrl preteklo zimo komaj dvajset let star. S kratkim opisom njegovega zunanega življenja hočem združiti nekatere značilne pojave iz njegovega notranjega življenja, v kolikor so se razodevali na zunaj.

Pokojni Jakob Krmelj je bil rojen leta 1907. v Stanišah nad Škofjo Loko. Oče in mati, štirje bratje in tri sestre še živijo. Takoj ob rojstvu so ga starši izročili posebnemu varstvu Marije Pomočnice na

Brezjah. Zdi se, da je bila ta zaupljiva posvetitev odločivna za vse njegovo življenje in tudi za njegovo smrt; kajti ves čas do zadnjega zdihljaja je bil rajni Jakob goreč častiveč Marijin in vdan otrok Marijin. Po naravi je bil zelo živahen. V otroških letih je rad plezal po drevju, hodil okoli po gozdu, prisluškoval ptičjemu petju in se navzel neke melanholične sanjivosti, ki jo je ohranil do svoje smrti. Kot sin delavske družine je moral že zgodaj prijeti za trdo delo in pomagati staršem na polju in v gozdu. Zaradi njegove marljivosti so ga imeli zelo radi. Družbe drugih otrok ni iskal, dasi se je s sovrstniki dobro razumel. Ljudsko šolo je obiskoval v Škofji Loki in je dva razreda dovršil z dobrim uspehom. Po prvem sv. obhajilu je navadno vsako nedeljo in vsak praznik pristopil k sv. obhajilu. Pridige je jako pazljivo poslušal, ker je, kakor je pri otrocih večkrat navada, pridigal doma s tako gorečnostjo in spretnostjo, da so se mu otroci in domači kar čudili. Ob takih dneh je rad vzel v roke dobro knjigo, šel v gozd blizu domače hiše in se tamkaj zatopil v čitanje. Kar je čital, je potem rad pripovedoval drugim otrokom.

V Škofji Loki.

Ko mu je bilo 14 let, je stopil v službo v kapucinskem samostanu v Škofji Loki. Nekaj časa je pomagal v kuhinji in na vrtu, potem pa je bil skoraj štiri leta cerkvenik. Poleg tega je bil tudi za vsako drugo delo poraben in pripraven. Vse mu je šlo gladko od rok. Težkih in napornih del se je skoraj rajši loteval, kot lahkih. Kot cerkvenik se je potrudil, da je bila cerkev vedno čista in snažna, oltarji lepo okrašeni in vse drugo v lepem redu.

S svojo prijaznostjo, ljubeznivostjo in postrežljivostjo se je v samostanu v kratkem času vsem brez izjeme močno prikupil. Nikdar se ni z nikomur prepiral in do nikogar ni bil osoren ali sirov.

Takoj, ko je prišel v samostan, je izrazil željo, da bi rad postal redovnik in to željo je potem še večkrat ponovil. Ker je bil še premlad in še ni mogel postati član prvega reda, se je najprej pridružil tretjemu redu in dobil ime Frančišek. Z veseljem je opravljal svoje redovne dolžnosti in s ponosom je nosil znak tretjega reda. Začel je hoditi vsak dan k sv. obhajilu in ostal tej lepi navadi zvest do smrti. Skoraj ves čas svojega bivanja v Škofji

Mladeniška Marijina družba,
Sv. Križ pri Kostanjevici.

Loki se je držal samo enega spovednika. Namesto redovnih očenašev je opravljal male dnevnicke Matere božje, ki jih je zadnja leta znal na pamet. Molitev mu je bila najljubše opravilo. Vsakdanji skupni molitvi rožnega venca je vsak večer dodal še različne druge molitve, zlasti litanije za srečno smrt. Če mu je količkaj čas dopuščal, je vsako nedeljo dopoldne opravil pobožnost sv. križevega pota; popoldne pa je šel v župnijsko cerkev h krščanski nauku. Ob četrtnih zvečer pred prvim

petkom se je rad udeleževal skupne molitvene ure med možakarji. Redovni brat Gašper ga je tudi parkrat videl, kako je v samostanski cerkvi pozno zvečer drsal po kolenih od oltarja do oltarja in molil s sklenjenimi rokami. Njegova pobožnost se je ravznemala zlasti ob velikih praznikih. Najbolj se je veselil božiča. Skoraj ves advent je pripravljaval in stavil jaslice; v svetih noči je pa povabil v svojo sobo brate in tovariše ter z njimi užival božično veselje.

(Dalje.)

DRUŽBENI MARI GLASNIK

V spodbudo. V kraljestvu Kristusovem na zemlji ima mesto vsak človek, ki je krščen in hoče živeti po nauku Kristusovem. V armadi Marijinih častilcev, v Marijini družbi ne zavračajo nikočar, naj bo odličen ali preprost, bogat ali reven, samo da hoče kot izvoljen otrok nebeške Matere gojiti posebno ljubezen in vdanost do Marije, da hoče vse življenje biti v službi Marijini, da hoče zgledno živeti in tudi druge vnemati za dobro. V Marijinih družbah vidimo danes tudi najodličnejše osebnosti vseh stanov in poklicev, vseh starosti. To naj bo v spodbudo vsem, ki morajo tu in tam iz ust kakega nizkotnega neotesanca in skvarjenca čuti tako ali tako zbadljivo besedo. V spodbudo naj bodo osobito vzvišeni zgledi najplemenitejših oseb, ki se posvečajo Brezmadežni v njeni kongregaciji.

Početkom junija t. l. so bile tudi hčerke španske kraljeve dvojice sprejete v Marijino družbo. Pripravljale so se na ta svečani in presrečni trenutek z duhovnimi vajami. Njih skromno vedenje in globoka pobožnost je napravila na vse najboljši vtis. Mati-kraljica Viktorija, ki je članica »Društva krščanskih mater«, se redno udeležuje društvenih sej in vsak mesec pristopa k sv. zakramentu v društveni kapeli.

Zborovanje voditeljev Marijinih družb v Inomostu v dnevih od 16. do 19. avgusta je bilo sklicano po soglasnem sklepu vseh ško-

fijskih združenj v Nemčiji, Avstriji, Švici, na južnem Tirolskem in v nemškem delu Češko-slovaške. Času primerne razprave o bistvu, ustroju, vodstvu Marijinih družb ter o sredstvih za notranjo usovršitev so imeli vodilni moške iz kongregacijskega življenja. Važna točka v sporedu je bilo vprašanje, kakšno naj bo apostolsko delo kongreganistov v družini, v občevanju in v javnem življenju. Šola lajiškega apostolata so pa duhovne vaje. Važni in pomenljivi so bili zlasti govori, ki se je v njih poudarjala važnost Marijinih družb za moške in posebej za žene. (»Kongregacija za moške je središče katoliškega življenja.« — »Kongregacije za žene so ognjišče vzornih družin.«)

Pred tem zborovanjem so imele tirolske Marijine družbe svoj dan. Povabljeni so bili vsi gostje iz tujine, ki so člani kongregacij in so bivali tam na oddihu in letovišču. 15. avgust je bil dan skupnega sv. obhajila v jezuitski cerkvi, slovesne sv. maše, glavnega posvetovanja in večerne svečanostne akademije.

Mogočen marijanski kongres bodo imeli te dni v mestu Kuvibek (Kanada, Sev. Amerika). Kakor lani z evharističnim kongresom v Chicagu, tako hočejo ameriški katoličani in kongreganisti s tem Marijinim slavljem prekositi vse dosedanje marijanske kongrese.

UTRINKI.

(Svetopisemski reki iz knjige Modr. Siraha.)

Ne prepiraj se z jezičnim človekom in ne prikladaš drv njegovemu ognju.

Z neumneži se nikar ne posvetuj; saj ne morejo nič drugega ljubiti, nego kar je njim všeč.

Razuzdan človek ima včasih srečo v hudobiji, toda njegov dobiček mu je v izgubo.

Grešna pot je s kamenjem gladko natlakana; njen konec je pa pekel in tema in trpljenje.

Po svetu

V katoliško Cerkev je prestopila v Rimu soproga angleškega poslanika pri Vatikanu Lady Russel. Papež sam ji je podelil prvo sv. obhajilo. — V Rigi je sprejel papežev nuncij atašaja Hövel pri finskem poslaništvu v katoliško Cerkev. Hövel je sin luteranskega pastorja.

† **Kardinal Csernoch.** Dne 12. julija se je preselil v večnost ogrski primas, nadškof in kardinal strigonski dr. Janez Csernoch, star 75 let. Za škofa je bil posvečen l. 1908.; kardinal je postal pa l. 1914. Poleg skrbi za versko in cerkveno življenje ogrskih katoličanov se je pokojni kardinal udeleževal tudi na znanstvenem, socialnem in političnem polju. Ko je prejel sv. popotnico, je imel pokojni še kratek nagovor do navzočih duhovnikov v latinščini. Rekel je ob sklepu: »Vem, da se mi bliža zadnja ura. Rad sprejemam ta sklep božje modrosti iz božjih rok.« Nato je podelil navzočim še sveti blagoslov. R. i. p.!

1100letnico sv. Cirila so najlepše in najplemeniteje proslavili učenjaki katoliške Cerkve, ki so se sredi julija zbrali na Velehradu, da so nanovo podžgali ogenj ljubezni do ločenih bratov na Vzhodu. Poleg Slovanov, ki so v prvi vrsti poklicani, da v zmislu cirilmetodijskega duha vodijo delo za cerkveno edinost, so bili na Velehradu zastopani tudi drugi narodi, ki so stopili v krog onih resnih delavcev, kateri proučujejo vzhodno vprašanje. Na velehradskem zborovanju je predaval tudi prelat dr. Grivec, ki je poudarjal, da je delo za zedinjenje v živi zvezi s pospeševanjem verskega življenja in krščanske obnove med katoličani.

Slovinci v tujini. Dne 24. julija so se zbrali slovenski rudarji iz Limburške pokrajine na Nizozemskem v mesto Heerlen, kjer so imeli svoj katoliški shod. Okrog 240 rudarjev je prejelo sv. zakramente, ker se je med njimi mudil tajnik Prosvetne zveze g. Vinko Zor. Za naše Slovence na Holandskem je v verskem oziru velika sreča, da je ondotno delavstvo združeno v splošni katoliški zvezi. Na letošnjem zboru v Nymegeen je korakalo v sprevedu do 60.000 katoliških delavcev z 840

zastavami in 60 godbami. Na čelu te zveze je katoliški duhovnik dr. Poels, ki je oskrbel delavstvu že nad 10.000 delavskih hišic. Na Vestfalskem v Meerbecku je imel zlato poroko zgleden naš rojak M. Čebin in njegova žena Marija. Oba sta dobra kristjana in vsak dan pri sv. maši. Od škofa v Münstru sta dobila častno diplomu. — Drugi jubilat, srebrnoporochenec, je pa Breznikar, predsednik društva v Hochscheide, oče 11 otrok. Oče in mati in vsi otroci (dva sta še premajhna) so bili na dan srebrne poroke pri sv. obhajilu. »Nič se nimam pritožiti,« je rekel oče pri obedu, »vsi opravijo vsak mesec svojo dolžnost (prejmejo sv. zakramente).«

Smrt žene mehikanskega predsednika Callesa. Dne 2. junija je umrla v Los Angeles soproga neronskega preganjalca katoličanov v Mehiki. Ko je zdravnik izjavil, da ni rešitve, je zaprosila, naj ji pošljejo katoliškega duhovnika, da jo pripravi za smrt. Takoj so poklicali p. J. Martineza, kaplana župnije sv. Vincenca. Toda neki Ferdinand Torrablanka, zet umirajoče Callesove žene, ga je odpravil s pretvezo, da je bolnica preslaba in da ga bodo pozneje poklicali, če bo treba. A kmalu je bilo prepozno. Žena je umrla brez sv. zakramentov. Tu se je zopet v jasni luči pokazalo, koliko je dati na ono puhlo in hinavsko rečenico socialistično, komunistično in svobodomiselnost orientiranih ljudi, ki se glasi: »Vera je zasebna stvar.« Za to rečenico se skriva povečini sovraštvo do vere in do vsega, kar je v zvezi z vero.

Kje dobite kaj podobnega! »Tihi obhod v Amsterdamu« se imenuje nočna procesija samih mož v Amsterdamu na Holandskem. Ponavlja se vsako leto meseca junija v spomin na evharistični čudež, ki se je pred leti ondi zgodil. Letos se je pobožnosti udeležilo 70.000 mož. Prišli so s posebnimi vlaki iz vseh strani Holandske, samo iz Rotterdama 1400 mož. Kar hočemo posebej poudariti, je to-le: Vsa ta ogromna armada — 70.000 mož — je pristopila v omenjeni noči v božjepotni cerkvi »Čudovite hostije« k sv. obhajilu. Sprevod je trajal od 11 zvečer do osmih zjutraj. Takoj nato se vsa ta množica brez hrupa in šuma razkropi proti domu s posebnimi vlaki.

Kip Matere božje na vrhu Montblanka. Osem mladih hribovskih voditeljev iz znanega alpskega kraja Chamonix (izg. Šamoní), med njimi predsednik in več članov katoliške mladeniške zveze, je šlo nedavno v spremstvu duhovnika Vuarneta in slovečega voditelja Ravela na vrh najvišjega in najnevarnejšega snežnika: Montblanc (izg. Möblan), ki ima 4810 m višine; odšteti je pa treba 23 m snega in ledu. Nesli so s seboj kip prečiste Device Marije, visok 1.20 m, težak 44 kg. Karavana je zapustila Šamoní ob treh zjutraj. Hodili so neprestano 7 ur, premagali mnogo ovir in težav, ki so poznane samo plezalcem velikih višin. Prišli so na snežnik Grépon (3482 m). Čez dve uri je bil že kip postavljen in pritrjen. Duhovnik je nato izvršil svete obrede blagoslovljenja med tiho molitvijo navzočih, ki so imeli solzne oči ob tem veličastnem prizoru. Z molitvijo »Češčena bodi Kraljica« ... so zaključili izredno sveto opravilo.

Srečna mati. V popolni čilosti je doživela mati najmlajšega kardinala, poljskega primasa Hlonda, Marija rojena Imiela, srečo, da je sin njen dosegel tako visoko čast. Kardinal ima 11 bratov in sestrâ. Štirje so salezijanci.

Sveto deželo je zadel sredi julija močan potres, ki je napravil mnogo škode v Jeruzalemu in okolici. Sveti kraji so močno prizadeti. Ker so se rušile hiše, je bilo okrog 400 ljudi ubitih... Božji prst trka zdaj tu, zdaj tam na vrata grešnega sveta, ki se pa — žal — premalo zmeni za božje opomine.

Katoliški shod bodo imeli letos (od 4. do 6. sept.) nemški katoličani v Dortmundu, največjem mestu na Westfalskem. Vodilna misel, ki bo temelj celi prireditvi, je izražena v geslu: »S staro vero naprej na delo za naloge novega časa!« Letošnji katoliški shod bo tembolj pomenljiv, ker se bo ob tej priliki hkrati praznoval 50. smrti dan slavnega socialnega škofa Viljema Kettelerja. Oglas, ki ga je razposlal pripravljavni odbor (na čelu knez Löwenstein), se zaključuje s klicem: »Cor unum et anima una!« — Enega srca in enega duha!

Nesrečna dežela — Mehika še nima miru. Kakor poročajo, so bili zopet trije duhovniki ustreljeni, ne da bi jih poprej sodili. Med njimi je ravnatelj katoliškega zavoda v Guanajuato. Hotel se je umakniti v Združene države; toda prijeli so ga in takoj usmrtili. — Drugo poročilo, če je verjetno, pa zatrjuje, da so bili vsi duhovniki, ki so bili zaprti radi »vstaje«, izpuščeni iz zaporov. Kaj neki mislijo pod besedo »vstaja«? Ker to novico vlada razširja, se je težko zanesti nanjo, zlasti ker istodobno čujemo, da je bilo nedavno v glavnem mestu Mehiki zopet umorjenih 433 katoličanov, med njimi 15 duhovnikov. Zakaj katoliška Evropa

ne dvigne glasu in odločno ne obsodi teh vnebovpijočih krivic?! V Ameriki so obsodili na smrt dva razbojnika, pa se zgraža vse komunistično časopisje; za vnebovpijoče krivice Callesove nima grajel!

Po domovini

Pol stoletja! Ljubljanski stolni kapitelj ima v svoji sredi zlatomašnika: kanonika Iv. Sušnika, ki je opravil zahvalno jubilejno sv. mašo zadnje julijsko nedeljo. Lahko rečemo, da se je te slovesnosti vsaj v duhu udeležila vsa Ljubljana. Morda slavljencu ne bodo vseč besede proslave in pohvale, saj s svojim neutrudljivim delom zlasti v spovednici ni iskal priznanja pri ljudeh, marveč le slavo božjo in zveličanje duš. Pa — čast, komur čast! Cenimo trud vzornih delavcev na gospodarskem, socialnem, prosvetnem polju, a bolj še upoštevamo dušnopastirsko udejstvovanje zlasti v spovednici. Gospod jubilent je pokazal opetovano in kadar je bila prilika svoje praktično znanje, svoj bistri razum na vseh omenjenih kulturnih toriščih, nadvse mu je pa bila in mu je spovednica. Četudi se je v letih visoko povzpел, četudi je vsestransko zaposlen, za spovednico je našel in najde vedno dovolj časa, ako treba tudi 10 in več ur na dan. Ne le dijaštvo, ne le okolica ljubljanska, ne le meščanstvo, tudi bolniki si žele njegove očetovske tolažbe v zakramentu sv. pokore. Samo še eno odlično vrlino slavljencevo omenjamo; poznajo jo najbolj častilci presv. Reš. Telesa. Z njimi vred opravlja ure vednega češčenja, ob nedeljah in praznikih po dvakrat, pred prvim petkom v noči itd. Naj bi imel veliko posnemalcev! Ob izredni slovesnosti, ki je obenem najlepši spomin obilih, od Boga podeljenih milosti, kličemo zlatomašniku: Bog ga ohrani pri vztrajnem zdravju in delu do demantnega in železnega jubileja!

Zlatomašniki. V Prečni pri Novem mestu so najslavesneje praznovali 50 letni mašniški jubilej domačega župnika, duhov. svetnika Šmidovnika. Za župnijo se je jubilent vedno vneto trudil, oskrbel je novo župniško cerkev, šolo i. dr. Naj ga ljubi Bog ohrani pri zdravju in v delavnosti do poznih let! — V Ljubljani je imel zlato mašo vpokojeni trnovski župnik Iv. Vrhovnik, ki čvrsto nosi pezo let in pridno spisuje zgodovino ljubljanskih župnij. Bog daj blagoslov! — Na Brezjah je opravil jubilejno mašo zlatomašnik Janez Molj, župnik v Trzinu. — Pred 60 leti (3. avg.) je bil posvečen za mašnika demantni jubilent Jan. Košmelj, bivši žup-

nik v Begunjah na Gorenjskem. Biseromašnik živi še čvrst in zdrav v Ljubljani.

Misijski novomašnik. V Lionu je bil posvečen 24. avgusta za mašnika dr. Janez Zupan, doma iz župnije Mošnje na Gorenjskem. Solal se je v Italiji, na Angleškem in Francoskem. Namenjen je za indijske misijone.

Škofijska kronika. (Ljubljanska škofija.) Za duhovnega svetnika je imenovan Valentin Sitar, župnik v Zagorju. — Umeščen je bil 11. julija na župnijo Škocjan pri Turjaku Iv. Zupančič, bivši kaplan na Jesenicah. — Podeljene so župnije: Komenda svetn. Zabu-kovcu, župniku v Križah pri Trziču; Fara pri Kočevju Andreju Staretu, kaplanu pri sv. Petru v Ljubljani; št. Lambert Karlu Rupniku, ekspozitu v Konjšici. — V Kovorju pri Trziču je imel na god sv. Ignacija prvo sv. mašo novomašnik Jožef Pogachnik, slušatelj bogoslovja na vseučilišču v Inomostu. — (Lavantinska škofija.) Zamenjala sta službi župnik Fr. Letonja od Sv. Ane na Krembergu in župnik Konrad Šeško od Sv. Antona na Pohorju. — 80 letnico rojstva je praznoval 16. julija zlatomašnik in župnik v Središču pri Ptujju Jakob Cajnkari. — A. Cafuta, kaplan v Celju je premeščen kot mestni kaplan k sv. Magdaleni v Mariboru; na njegovo mesto v Celje je prišel J. Granfola iz Griž pri Celju; v Grižah je nastavljen kot kaplan Mirko Štruc. — Vodstvo vuzeniške dekanije je poverjeno duhov. svetniku Andr. Fišerju, župniku v Ribnici pri Pohorju; za upravitelja vuzeniške župnije je imenovan kaplan A. Šparl. — (Spremembe med duhovniki obmejnih Slovencev.) A. Piščanec, kaplan v Postojni, je imenovan za ekspozita v Suhorju; I. Gabrovšek odide od tam za žup. upravitelja v Vreme; vremski župnik M. Gorše v Matenjo vas. — Med ondotnimi novomašniki (našteti so bili v zadnji številki) je tudi B. Goljevšek iz goriške nadškofije, in K. Cesar ter I. Policardo iz tržaške škofije.

To so junaki! Zastopniki hrvatskega dijaškega Orla so imeli na otoku Krku (na Košljunu pri Aleksandrovem) sredi julija 10-dnevni tečaj s predavanji, izleti, s kopianjem in s skupnimi verskimi vjami v ondotnem samostanskem svetišču. Med odličnimi predavatelji sta bila tudi škof dr. Srebrnič in msgr. dekan dr. Aleš Ušeničnik. Udeležencev je bilo 150. (Število je bilo zaradi prostorov omejeno.) Ali so navdušeni, odločni in vzorni ti fantje! Vsak dan so bili povečini pri svetem obhajilu — zadnji dan, v nedeljo 17. jul. pa prav vsi, in sicer v mestu Aleksandrovo. Med njimi so bili tudi doktorji, visokošolci in

drugi voditelji hrvatskega orlovskega Saveza. Po govorih med tečajem je bil navadno prst kakor zreli politiki; a kar je glavno: iz vseh razgovorov je zvenela iskrena ljubezen do sv. vere in Cerkve, odkrita vdanost in spoštovanje škofov in duhovščine. Njih geslo, ki ga dejansko izvršujejo, se glasi: Evharistija, apostolat, žrtev (za Cerkev in čast božjo). Človek se res vname svetega ognja med temi vrlimi fanti.

Smrtna kosa. Dne 10. julija je nagloma umrl Štefan Pivec, dekan in nadžupnik v Vuzenici. Dopolodne je imel še sveto opravilo v podružnici; na povratku je oslabel, zadela ga je kap. Pokojni je bil goreč duhovnik; ljubil je lepoto hiše božje in skrbel za vzorno cerkveno petje. R. i. p.! — 4. avgusta je umrl v Dobrli vasi na Koroškem v krogu svojih sobratov od kapi zadeti prošt Matija Rاندl. Pokojni je bil mož izrednih duševnih zmognosti, v svojem poklicu vzoren duhovnik. Kot vrlega narodnjaka je žalostna usoda koroških Slovencev l. 1919., ko je bilo treba bežati, močno potrla. Sam se je moral umakniti. Povrnitvi je našel svoj dom ves oropon. Bil je tudi posledj opora Slovincem, vedno blag in mil, vedno dobrosrčen in postrežljiv. I. p.! Umrl je Pavel Holcman, kaplan in katehet pri sv. Magdaleni v Mariboru. Ogromna udeležba pri pogrebu je dokaz, kako priljubljen je bil pokojni pri ljudstvu in duhovnih tovariših. Pogreb je vodil stolni prošt dr. Matek ob spremstvu 50 duhovnikov. R. i. p.!

Dopisi

Sv. Križ pri Kostanjevici. Naj se tudi naša mladeniška Marijina družba enkrat v »Bogoljubu« oglasi, saj nas je 70 fantov zbranih pod zastavo Marijino. V nedeljo, 3. julija, pa je bilo že na zunaj videti, da bo nekaj posebnega. Lepo okrašen oltar v cerkvi, krasno ozaljšan kip Srca Jezusovega, zunaj cerkve pa do dvorane vse polno mlajev, brezovih vej in zastavic; vse to je naznanjalo večjo slovesnost. Posvetili smo se to nedeljo presv. Srcu Jezusovemu in tako izpolnili geslo: **P** Mariji k Jezusu! Res ganljiv prizor! Dolga vrsta dobrih fantov z zastavo v sprevedu med slovesnim pritrkavanjem zvonov; to mora zajeti tudi bolj grčavo srce! V cerkvi so mladeniči zavzeli velik prostor pred obhajilno mizo. Po pridigi za fante smo molili posvetilno molitev pred kipom Srca Jezusovega in pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Po udarimo zlasti, da je 55 fantov med deseto sv. mašo prejelo sv. obhajilo, dasi jih je ve-

like oddaljenih eno do dve uri in so zato res precej žrtvovali. Božje Srce Jezusovo jim bo žrtev tudi poplačalo. Po deseti sv. maši pa je bil sprejem novih članov. — Tudi drugače skušamo vršiti svoje dolžnosti. Imamo redne mesečne shode, euharistični odsek 35 fantov, ki pogosto prejemaajo sv. obhajilo. — Naj bi mladeniči vedno ostali goreči v ljubezni do Marije in božjega Srca Jezusovega, kakor so bili ta dan. Vabimo pa še druge fante pod zastavo Marijino; Marija vas kliče!

Šmartno ob Paki. Misijonar g. T. Tavčar od sv. Jožefa v Celju je imel od 28. do 31. jul. štiridnevne duhovne vaje predvsem za dekl. Marijino družbo. Udeleževale so se pa pobožnosti tudi druge mladenke kljub poletnemu delu v obilnem številu. Krona duhovnih vaj je bilo skupno sv. obhajilo ob sklepu in pa slovesna posvetitev kongregacije presv. Srcu Jezusovemu. Božje Srce kraljij nad našo mladino in nad našimi domovi! Naj bi bili sadovi lepe pobožnosti trajni!

Trebelno. V nedeljo, 10. julija je naša Mar. družba izgubila zvesto članico in odborico Terezijo Kocjan iz Čužnje vasi. Bila je v Mar. družbi od začetka, to je od leta 1903. Imela je blago srce, vsa je bila vneta za čast in slavo Jezusa in Marije. Tudi pri 3. redu sv. Frančiška je bila za blagajničarko, tako da jo bomo težko pogrešali. V nedeljo, 3. jul. je bila še zdrava in vesela. Popoldne so jo obiskali otroci njene rajne sestre, ki jo je pred letom s sinčkom vred strela ubila. Da bi jih razveselila, je šla na črešnjevo drevo; a stopila je v neprevidnosti na suho vejo in padla na tla. Še isto noč je prejela sv. zakramente za umirajoče, ob tednu pa je podlegla notranjim poškodbam in odšla za sestro v večnost. Marijina družba jo je z zastavo in obilnimi vencami spremljala do groba, kjer se je od rajne poslovil gospod voditelj. Mati Marija pa naj prosí za nas vse, da se kdaj snidemo nad zvezdami.

Metlika. 25letnice še ne obhaja letos naša fantovska Marijina družba, vendar je par let sem navada, da gredo fantje na izlet v bližnjo okolico. Tako smo si letos prvo nedeljo v juliju izbrali za izletno točko sosedno Radovico, kjer na prijaznem gričku med trtnimi nasadi kraljuje Marija. V dogovoru s fanti iz Suhorja smo se zbrali pod Radovico z zastavami in odšli v breg. Pod vasjo nam je prišla naproti radovska Marijina družba z zastavo. Pet nas je sicer obilal, vendar pa smo bili vsi veseli in vedrega lica, ko smo se bližali cerkvi. V svetišču je bil skupen mesečni shod, pri katerem je govoril domači g. župnik-svetnik Matija Novak in navduševal fante v zvestobi do Marije; ponos mora biti fantu, da je v Marijini družbi. Vse to je dokazal s

krasnimi zgodovinskimi zgledi. Po krasnem govoru so bile slovesne pete litanije in po blagoslovu majhen tabor, ki ga je otvoril dekan Pavlovčič. Fantje so tudi sami nastopali ter v vezani in nevezani besedi sprožili marsikatero lepo misel. Prav je, da se tudi fantje ojunajo in odločijo za take skupne shode. Taka prireditev jim je v pošteno razvedrilo, obenem se pa med seboj navduše, da še bolj vztrajajo. Zato je dobro gojiti take male izlete s skupnim shodom. Bog in Marija daj, da bi se le še bolj razširjale in utrjevale fantovske Marijine družbe!

Črni vrh nad Polhovim gradcem. Pošteno veselje je v korist družbi in njenim članom. Tako veselje je in bodi doma v vseh kongregacijah. Naši družbi sta napravili vsaka zase izlet v spremstvu g. voditelja. Mladeniči so si ogledali Blejsko jezero in sotesko Vintgar ter se naužili lepote božjega stvarstva. Dekleta so pa obiskale Homec pri Kamniku. Izlet se je obakrat dobro obnesel. Kongregantisti so se tako še bolj priklenili na Marijino družbo in se navdušili zanjo. Ljubezen do Marije okrepljena s poštenim, nedolžnim veseljem — kaj si moremo lepšega in srečnejšega misliti!

Leše. V nedeljo, dne 24. julija, smo deset dni po srebrni maši g. župnika slovesno proslavili 25letnico ustanovitve tukajšnje dekliske Marijine družbe. Gospod župnik Matija Škrbec iz Tržiča je v vznesenem govoru, ki je na poslušavce napravil globok vtis, poudarjal pomen Marijinih družb za sedanjí razbrzdani čas in ravno s tem navduševal navzoče za Noetovo ladjo Marijine družbe. Kakor cerkveno, tako je pa tudi izvencerkveno slavje: spevoigra »Venčarica«, deklamacija za 25letnico in skioptično predavanje o slikah iz Marijinega življenja lepo uspelo ob udeležbi šestih duhovnikov in Marijinih družb iz Tržiča, Brezij in Mošenj ter drugega številnega občinstva. Najlepši uspeh 25letnice pa bo, da bo Marijina družba v drugi 25letnici še bujnejše procvitala nego v prvi. V to: Z ljubim Sinom vsaki čas — Mariba blagoslovi nas!

Sv. Trojica nad Cerknico. Tudi v našem tihotnem življenju napreduje in se krepi ljubezen do Marije. Članice Marijine družbe so se osobito meseca majnika na vso moč prizadevale, da so vršile apostolsko zvanje s trajno udeležbo pri šmarnični pobožnosti, z lepim petjem ter z vsakdanjim prejetjem sv. obhajila. — O priliki proslave 25letnice Marijine kongregacije smo se iznova navdušile za trajno službo nebeški Kraljici ter sklenile izvrševati poziv g. govornika kanonika Jožefa Šiška, ki je izražen v besedah: »Spletajte vence lepih čednosti Mariji!« — Za napravo

nove družbene zastave smo prejele iz Amerike lepo vsoto. Nekaj sa darovali tudi domači prijatelji naše družbe. Bog plačaj!

Sv. Vid pri Planini. Že zopet se oglašamo z žalostnim poročilom. Nebeški Vrtinar je presadil novo cvetko iz te solzne doline na nebeški vrt. Dne 11. maja so zvonovi žalostno zapeli. Umrila je Marijina družbenica in cerkvena pevka Marija Pregrad. Bila je v najlepší dobi, stara komaj 21 let. V njeni boleznii smo jo šle večkrat obiskat. Bila je vsa vdana v božjo voljo, čeravno jo je bolezen grozno mučila. Kako priljubljena je bila rajna Micika, je pokazal njen pogreb. Nobeno oko ni ostalo suho, ko se je v pretresljivih besedah poslovil od rajne g. župnik. Spremljala jo je cela Marijina družba. Ob grobu se je poslovila od nje zastopnica kongregacije. Pevski zbor ji je zapel pred hišo in na pokopališču žalostinko. Naj počiva v miru!

Razno.

Solčna in senčna stran. Nepozaben ostane spomin na evharistični kongres lanskega leta v Chikagu ne le udeležencem, marveč tudi vsem, ki so čitali o veličastnosti in sijaju evharističnega slavlja. Tudi drugače je v Ameriki marsikaj lepega, kar naj bi Evropanci posnemali. Splošno je znano, da se v Združenih državah vse večje prireditve, kakor tudi prva seja v zbornici začno v imenu božjem. Kljub temu so pa Združene države dežela materializma: med 100 Američani je 60 takih, ki nimajo niti površne zveze s kakšno versko ali cerkveno družbo. Ameriške Združene države imajo 113½ milijona prebivalcev; od teh je 16 (po sodbi nekaterih 19) milijonov katoličanov; 27½ milijona je protestantov. Tudi židov ne manjka. Vsi ostali so brez veroizpovedanja.

V varstvo dobrega imena je Bog dal osmo zapoved. Ako je kdo škodoval bližnjemu na časti ali dobrem imenu, je dolžan popraviti. Časopisi danes v tem oziru niso dovolj tenkovestni. Da se tudi našemu listu ne bo kaj takega očitalo, omenjamo to-le: V zadnji številki (str. 197) smo po drugih listih pobrali ameriško beležko, češ, da je letalec Lindbergh pripisoval svojo srečo koččici, ki jo je nosil s seboj. To bi bila seveda vraža. Tirolski škof Waitz, ki se je z Lindberghom o priliki evharističnega kongresa v Chikagu osebno seznanil, izjavlja, da je omenjena govornica le laž modernega časopisja. Škof Waitz ima izvirno pismo župnika iz St. Louisa, ki se glasi: »Pred odhodom je dobil Lindbergh od svojega prijatelja župnika Huszmana svetinjico Matere božje loretanske, ki jo je obesil na vrat kot

zaščitnico svojega potovanja. Lindbergh je zares plemenit človek, ki ga imajo vsi radi in ki so za njegov uspeh mnogo molili.« — To poročilo nam je seveda vsem všeč.

Tudi en vzrok. Pod naslov »Ta nesrečna mladina« je zapisal »Domoljub« nedavno to-le vprašanje: »Od kdaj imamo vedno več pokvarjene mladine?« — Odgovor: »Od tistega časa, odkar so začeli ljudje opuščati popoldansko službo božjo. Cerkev je prazna, še klopi niso zasedene; znanje krščanskega nauka pojema...« — Še en odgovor: »Od tistega časa, odkar gotovi listi in časopisi nimajo za ljudi boljše hrane, kakor žaliti versko čuvstvo narodovo, blatiti katoliško Cerkev in njene naprave, norčevati se iz skrivnosti svete vere.«

Kdo je kriv? Kdo je prvi povzročitelj dunajskih žrtev (102 mrtva, 800 ranjenih) in ogromne milijonske škode v dneh nameravane prekucije 15. in 16. julija? To vprašanje se je v raznih inačicah ponavljalo po časopisih, pred sodiščem in povsod. Krivcev je mnogo. Če pa gremo do dna, do vira, bomo morali reči: Krvava setev — krvava žetev! Rovarski časniki in vzdrževalci onega časopisja, ki soglašajo z boljševisko strahovlado na Ruskem in v Mehiki; časopisje, ki proslavlja sovjetske metode: to je krvava setev, ki je rodila krvavo žetev. V časopisju, ki ubija vero, avtoriteto, ki širi prevratna načela in tira versko odgojo iz šol, ki hoče družini vzeti krščanski značaj, v takem časopisju je iskati predvsem krivca. Pa ga bodo najbrž pustili, da bo še naprej izvrševal svoj rabeljski posel; nesreče pa, ki bodo sledile, bodo čutili vsi.

Predlog. Iz vrst naročnikov smo prejeli to-le prošnjo: Ljubi »Bogoljub«! Priporoči in poskrbi, da bo nad velikimi vrati naših svetišč povsod blestel napis z zlatimi črkami: »Moja hiša — je hiša molitve!« Te besede Jezusove še vedno veljajo, samo nekateri verniki se zanje malo brigajo, ter ne vedo, čemu so prišli v cerkev.

Največje katoliško mesto protestantske Nemčije — je vsekako Berlin. Ima že 58 župnij in pol milijona katoličanov. Prirastek katoliškega življa v zadnjih 50 letih je kar očitviden. Zadnji čas se zlasti množi število katoličanov na vplivnih mestih, v trgovstvu in industriji. Apostol Berlina je kaplan Müller, ki zna katoličane spretno združevati in organizirati v društvih. Dušno pastirstvo v tem ogromnem mestu je sila težavno. Luteranstvo in versko udejstvovanje protestantov je pa zelo klaverno. Luteranske cerkve so prazne.

K benediktincem v St. Lambert na Zgor. Štajerskem je odšel g. N. Stazinski, žup. v p.

Katoliške skupščine.

Za povzdigo verske zavesti in katoliškega ponosa, za okrepitev evharističnega življenja velevažni so shodi in skupščine, ki se sklicujejo po dekanijah ali v večjih središčih naših škofij. Tak katoliški dan so imeli na Mirni 10. julija za vse ondotne okoliške župnije. Manifestacije za Kristusa Kralja so se udeležili župani, občinski odborniki, Orli, Orlice, poslanci, zlasti tudi Marijine družbe. Slavnostni govornik, kanonik dr. Klinar, je dokazoval, kako naj bo vse naše javno in zasebno življenje posvečeno Kristusu Kralju. Pri manifestacijskem zborovanju so govorili župnik Vrankar, poslanec Fr. Kremžar in prof. dr. L. Sušnik. Za sklep je vsa množica zapela *Povsod Boga!* — Katoliški dan in proslavo 30letnice katol. prosv. društva sv. Jožefa so imeli 6. in 7. avg. v Trziču s slavnostnim sprevodom, s sv. mašo na trgu in z jubilejnim zborovanjem. Cerkveni govor je imel dekan ljubljanskega stolnega kapitlja Ign. Nadrah. V župni cerkvi je bila posvetitev Kristusu Kralju. — Isto nedeljo je bil evharistični shod apostolstva mož v Grobljah. Slovesno sveto mašo na prostem je opravil knež škof dr. Jeglič. Ob sklepu se je množica posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Pri zborovanju na prostem so govorili: P. Viktor Kopatin D. J.: Možje in fantje apostolstva — vitezi evharističnega Kralja, Zdravnik dr. A. Breclj: Versko življenje in zdravje mladine. Fr. Terseglav: Možje in fantje apostolstva prvoborci v boju za vero in domovino. — 13. in 14. avg. so imeli katoliški shod v Stari Loki z veličastno evharistično procesijo od matere fare v Škofjo Loko. V

Preski je bil katoliški dan strnjen s proslavo 25 letnice prosvetne in delavske organizacije. Cerkveni govor na prostem je imel Fr. Sal. Finžgar, župnik trnovski in urednik »Mladike«. — Pozabiti ne smemo nadvse važne 25 letnice, ki jo je slavila »Sveta vojska« kot prvoboriteljica za treznostno gibanje v Sloveniji. O priliki trsatskega romanja dne 7. avg. so se sešli glavni zastopniki tega junaškega dela med Slovenci in Hrvati ob trsatskem Marijinem svetišču, kjer so na skupnem taboru pregledali preteklo uspehe in načrtali pot, po kateri bodo zanesli treznostno umevanje med vse sloje našega naroda. Bog daj blagoslov! — Najlepši katoliški dan so pa imeli naši štajerski rojaki 1. in 2. avgusta na Brezjah. Nič manj kot 3000 zastopnikov lavantinske škofije je opravilo skupno pobožnost v svetišču; hkrati so pa imeli tudi javno zborovanje. Letošnje romanje Lavantincev je imelo prav posebne namene: opravile so se skupne molitve za najlepšo slovensko zadevo, da bi se naš škof Slomšek čimprej proglasil za blaženega. — Za otok Krk je bil v proslavo 1100 letnice rojstva sv. Cirila v mestu Krku od 13. do 15. avgusta dobro zasnovan evharistični kongres. Priznani govorniki, med njimi škof dr. Srebrnič, so v štirihi oddekih razpravljali o važnih verskih zadevah. Središče vsega je bila presveta Evharistija. — Velik tabor mož in mladeničev je bil napovedan za nedeljo 28. avg. na Ptujski gori. Namenjen je bil predvsem dekaniji Dravskega in Ptujkega polja in Haloz. — V Šmartnem pri Litiji je bilo versko zborovanje fantov in mož 14. avg.

Naznanila.

Dom duhovnih vaj. Da je bilo mogoče postaviti to, za rešitev duš in za okrepitev kršč. življenja tako potrebno hišo v Ljubljani, je deloma pomagala »Ustanova sv. Ignacija«. Ta ustanova je pobožna zveza dobrotnikov »Doma duh. vaj«, ki hočejo z molitvijo in denarnimi prispevki zagotoviti obstoj temu »Domu«. Ustanova ima razne vrste deležnikov: Ustanovnike, ki plačajo enkrat za vselej 1000 Din ali pa po 100 Din letno; redni deležniki plačajo 100 Din ali pa po 10 Din letno. Podporniki pa prispevajo po možnosti. — Vodstvo zavoda sporoča, da se bo darovala od 1. nov. dalje vsak dan sv. maša, in sicer celo leto za vse, ki bodo v tem času prispevali za »Dom duhovnih vaj« vsaj 20 Din.

Razstava cerkvenih paramentov. Bratovščina sv. Rešnjega Telesa bo tudi letos pri-

redila razstavo cerkvene obleke, ki se bo potem razdelila med ubožnejše cerkve ljubljanske škofije. Razstava bo v veliki dvorani škofijske palače (II. nadstropje) od sobote 17. sept. do srede 23. sept. Izmed predmetov, ki bodo na razstavi, omenjamo mašne plašče, pluvijale, dalmatike, mala cerkvena bandera, albe, rokete, velume, obleke za cerkvene strežnike, plaščke za ciborije, pridigarke štole, pregrinjala za oltarne pulte, korporale, purifikatorije, cingule itd. Delo ni navadno tovarniško, marveč vsi predmeti so skrbno in vestno izvršeni in se odlikujejo po ličnosti in lepoti. Obisk razstave vsem prav toplo priporočamo. Udje bratovščine sv. Rešnjega Telesa bodo videli na razstavi, kako koristno se porabijo vsi prispevki, ki jih darujejo v čast evharističnemu Kralju. Druge pa naj ta razstava privabi v krog častilcev sv. Reš. T.

Spokornikov sonet.

Janez Pucelj.

1. Pa mislil sem, da ni je sreče zame:
prehodil sem za njo vsa temna pota
in mislil sem, da bedna sem sirota,
ki drago vse ji spi v objemu jame.
2. Kot človek, ki slovo od doma vzame,
ki rojstna hiša več ne da mu kota,
tako bila bridkosti je moja dota —
pa to bile so vse le zmote same!
3. Stegnila se z nebes je božja roka,
ljubó me je objela kot otroka,
in v mojem srcu je zdaj sveti mir.
4. Gospodov dom je tudi hiša moja:
za srca vsa je v njem dovolj pokoja,
ki v njih je črni kdaj ruval prepir.

Odpustki za mesec september 1927.

1. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

2. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presveteга Srca Jezus. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mesecu. Sv. Roza Viterbska. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena žaljenja, in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 17. dan.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsm, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sveto obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

8. Četrtek. Rojstvo Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 2. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske cerkve določiti kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) udom br. preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rujavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom br. žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 Očenašev in 7 Češčenamarij za duše v vicah; g) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; k) istim kakor 17 dan. — Tretjeredn. v. o.

9. Petek. Sv. Peter Klaver. Udom družbe sv. Petra Klaverja p. o. pod navadnimi pogoji.

11. Nedelja. Ime Marijino. Kjer se danes obhaja praznik presl. Imena Marijinega, dobe p. o. vsi verniki, ki danes ali ta teden do vštete prihodnje nedelje prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. P. o. udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi.

15. Žalostna Matí božja. Glej 18. dan.

17. Sobota. Rane sv. Franciška. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjeredn. v. o.

18. Nedelja. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. istim kakor včeraj. — Kjer se danes obhaja praznik Matere božje sedem žalosti, dobe: a) vsi verniki p. o. tolikrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obišejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. žalostne Matere božje, ter v njej molijo po namenu sv. očeta; b) p. o. udje br. sv. Družine.

21. Sreda. Sv. Matej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo po namenu svetega očeta in za razširjanje sv. verę.

24. Sobota. Marija, rešiteljica jetnikov. Sv. Pacifik. P. o.: a) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obišejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 17. dan.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sveti rožni venec.

27. Torek. Sv. Elzearij. P. o. istim kakor 17. dan.

29. Četrtek. Sv. Mihael. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) tretjerednikom.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema; Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Bogoljub velja v l. 1927

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20.—
„ Češko-Slovaški Kě	15.—	
„ Avstriji	šil.	8.—
„ Italiji	lir	10.—
„ Franciji	frank	12.—
„ Ameriki	dol.	—50

L. Vilhar, urar v Ljubljani

so je preselil iz Dunajske ceste na

Sv. Petra cesto št. 36

(pri Zmajskem mostu).

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman)

Ljubljana, Kopitarjeva ulica št. 2

priloga iz svoje lastne zaloge prepotrebno knjigo „Spoved malih grehov“, priredil dr. Fr. Jeré, dalje prekrasne govore ljubljanskega stolnega pridigarja kanonika dr. M. Opeke, dalje Sardenkove „Dekliške pesmi“ kakor tudi največjo izbero raznovrstnih molitvenikov od priproste do najtinejše izvršitve. Velika zaloga podob, podobice, rožnih vencev, svetinjc itd.

Ali veste,

kje ste solidno postreženi z manufakturnim, galanterijskim in špecerijskim blagom? Pri **FRANC PAVLINU, Gradišče št. 3.**

**Prvovrstno delo,
Zmerne cene,
to je naše geslo!**

Knjigoveznica KTD

LJUBLJANA, Kopitar. ul. 6/II.

ki se priporoča cenjenemu občinstvu za :: vsa v njeno stroko spadajoča dela. ::

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreštuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranline vloge znašajo nad 100 milijonov dinarjev.

Zdravje je največje bogastvo! REVMATIZEM!

Javna zahvala.

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13.

Tem potom se Vam najlepše zahvaljujem za Vaše dobro zdravilo „ENERGIN“, železnato kina vino, ker sem se osebno prepričala, da mi zelo dobro služi proti slabokrvnosti. Preizkusila sem ga tudi pri svoji rodbini; vsi opažajo naglo premembo v pojačanju krvi, izboren tek in rudečo barvo. Prosim Vas, pošljite mi še 6 steklenico „ENERGINA“, železnato kina vino.

Splošovanjem MARJIA PFRŠIN.

Brest Studenco, 11. september 1926.

Kdor je malokrven? Kdor je bled? Kdor ima slabe živce? In vsled tega pomanjkanje spanja in pogosti glavobol. Kdor nima teka? Kdor boleha na pijučih? Kdor je malaričen? Kdor boleha na želodcu, „Energina“ kina vino. Slabi nerazviti otroci z uporabo „Energina“ železnatega kina vina prav gotovo dobe zdravo in rudečo barvo, pridobili bodo na teži telesa in postali odporni proti vsem boleznim. — Naslov za poštna naročila:

Laboratorij „Alga“, Sušak 13

S poštnino vred 3 velike steklenice za 128 Din, 6 velikih steklenic za 248 Din in 1 mala zastoj. V ceni je računana poštnina, zaboj in zavojnina.

Javna zahvala.

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13.

Preizkusil sem Vaše zdravilo „ALGA“ proti revmatizmu in bodljajem ter Vam tem potem sporočam, da sem popolnoma zadovoljen z vseh. Pošljite mi še 8 steklenico; mnogi me prosijo, naj jim naročim to zdravilo.

Splošovanjem LUKA ABJANIČ.

Mokanovec, Srem, 9. febr. 1927.

Izposodila sem si eno steklenico „ALGE“, da je tudi jaz preizkusim proti revmatizmu in Vas prosim, da mi pošljete še 4 steklenice, ker že sedaj uvidim, da mi to zdravilo zelo dobro da. Danes se počutim še mnogo bolje.

Splošovanjem PAVLA KLOKOČOVNIK.

Dobernik-Konjice, Slovenija.

Revmatizem? Kostobolje? — Bodljaje? Trganje v glavi in zobeh? Omotico ozdravite z zdravilom „Alga“

Vsaki stekleničici je priloženo navodilo o uporabi. — Naslov za naročila po pošti:

Laboratorij „Alga“, Sušak 13.

4 steklenice za 77 Din, 8 steklenic za 131 Din, 14 steklenic za 205 Din, 25 steklenic za 320 Din. V ceni je računana poštnina, zaboj in zavojnina.

3 velike
prednosti

ima

Zlatorog terpentinovo milo.

1. Vsebinska terpentina raztopi nesnago.
2. Tudi najfilnejšim tkaninam neškodljivo, ker je izdelano iz izbranih najboljših surovin.
3. V uporabi je zelo štedljivo, osled tega najcenejši domači izdelek.

Zato uporabljajte samo ZLATOROG terpentinovo milo, katero varuje Vaše drago perilo.